

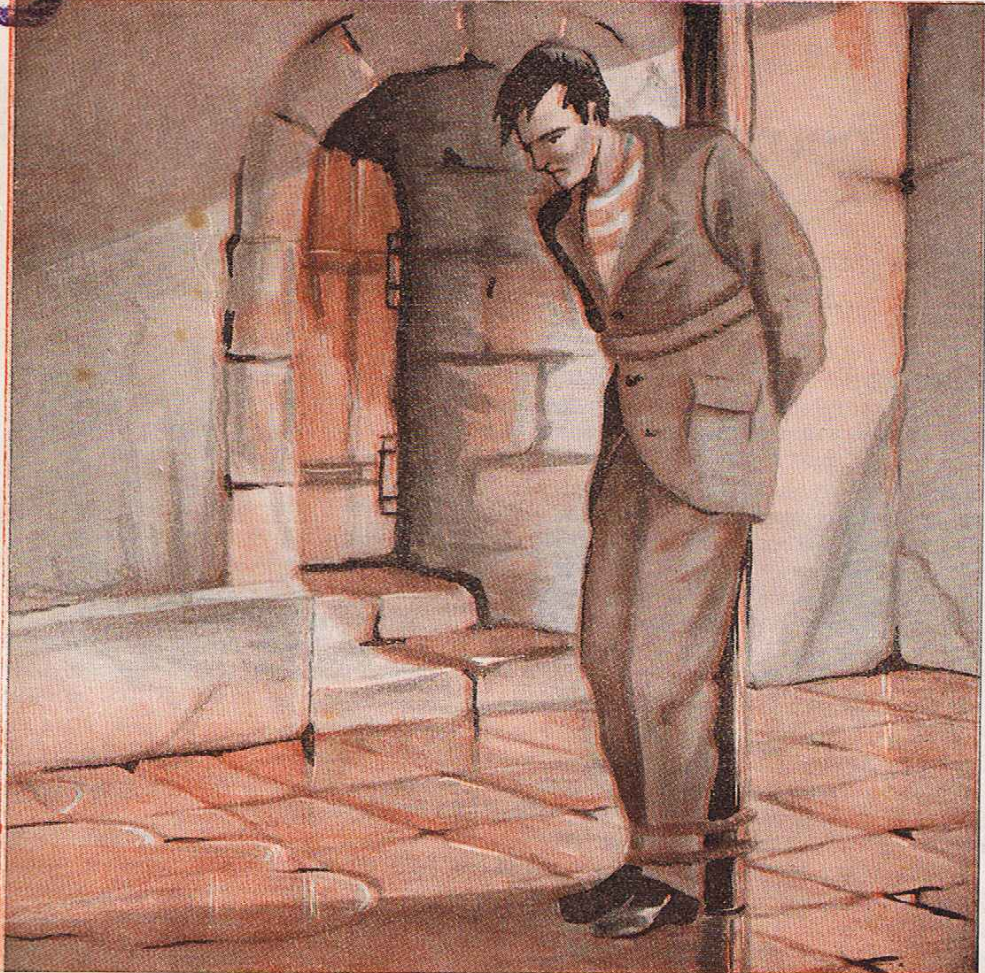
Lord Sister

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

Nr 2012 Nicholson juicht te vroeg

PRIJS: België 5,00 Fr.
Nederland 35 Ct.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van "In den Ouden Windmolen., Hasselt (België)
Voor Nederland Roman-, Boek- en Kunsthandel, — AMSTERDAM

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Nicholson juicht te vroeg

HOOFDSTUK I NICHOLSON HERLEEFT

Omstreeks elf uur in den avond van een fraaie zomerdag zaten er in een groot vertrek van een oud, somber huis in de Victoria Street een zestal mannen bijeen.

Het vertrek was blijkbaar de werkkamer van een geleerde, want drie van de wanden waren, met uitzondering van de deurgaten, geheel verborgen achter boekenkasten, die tot bijna aan de zoldering reikten.

In een aantal vitrines stonden wetenschappelijke instrumenten, rekken met reageerbuizen, doodskoppen en flesschen met allerlei preparaten op sterk water.

In een hoek hing een zeer groote hagedis, opgehangen aan een ijzerdraad, terwijl in den tegenovergestelden hoek een geraante op een ebbenhouten voetstuk grijsde.

Tusschen de beide groote ramen, waarvoor thans de gordijnen waren dicht getrokken, stond een bureau, terwijl in het midden van het vertrek onder de electri-

sche lamp een vierkante tafel was geplaatst, overdekt met een groen laken en waarachter een zware ouderwetsche leunstoel met hoogen rug stond.

In dezen leunstoel zat de bewoner van dit huis, professor Nicholson, de Koning van de Misdaad, chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel — en tegelijkertijd een der meest bekende geleerden op natuurkundig en chemisch gebied van Londen.

Zijn gelaat vertoonde op dit oogenblik een uitdrukking van woesten haat, die hem een afzichtelijk voorkomen gaf.

Zijn groenachtige oogen fonkelden als die van een lynx, zijn wenkbrauwen, die boven den neuswortel ineen liepen, waren dreigend samengetrokken, en zijn dunne lippen waren krampachtig vertrokken.

Hij zat stijf en rechtop en onbeweeglijk, met de beide gebalde vuisten op gelijke hoogte voor zich uitgestrekt op het groene

tafelkleed.

Zijn laag voorhoofd was in tallooze rimpels getrokken.

Ter weerszijden van dezen onheilspellenden persoon zaten drie personen.

Van deze zes mannen waren er vier in avondtoilet gestoken.

Zij waren zeker niet ouder dan vijf-en-twintig à dertig jaar, maar hun gelaat vertoonde de sporen van een liederlijk leven.

Zij droegen diamanten ringen aan de vingers en gouden manchetknoopen.

Hun handen waren wel-verzorgd en toonden, dat zij zich met lichamelijken arbeid niet vermoedden.

De twee anderen waren vrij wat ouder en eenvoudig gekleed.

Zij maakten den indruk van bejaarde kantoorklerken en toch waren deze beide mannen evenals de vier anderen de aanvoerders van een gevaarlijke dievenbende.

Zij behoorden zelfs tot de weinigen, aan wie het vergund was over de zaken van het Genootschap te spreken met den chef, zonder dat diens gelaat door een masker bedekt was, een voorrecht, hetwelk zij met met nog een viertal andere bendehoofden op het platteland deelden, die niettemin allen onderworpen waren aan het opperste gezag, dat zijn zetel had in dit oude, sombere huis.

Zij allen hielden hun blikken gevestigd op het gelaat van den chef en schenen met den grootsten eerbied te wachten op hetgeen hij hun zou vertellen.

Professor Nicholson kneep zijn vuisten nog dichter samen, zoodat de nagels in het vleesch drongen, en begon toen :

— Makkers ! Ik heb u nogmaals hierheen ontboden, vroeger dan ik wel gewenscht had, omdat ik u noodzakelijk moest spreken en raadplegen in een aan gelegenheid, waar wij allen nauw bij zijn betrokken.

Hij wachtte even, liet zijn blikken over de bendehoofden glijden en vervolgde toen met een sissende klank in zijn stem :

— Het zal wel niet noodig zijn u te herinneren aan het ongeluk, dat mij en het geheele Genootschap eenigen tijd geleden getroffen heeft, en waarvan die ellendige John Raffles de bewerker was.

Een instemmend gebrom liet zich hooren.

— Na maandenlange inspanning, zoo vervolgde de Koning van de misdaad, was ik er in geslaagd, met de hulp van een honderdtal trouwe medewerkers, een monsterachtig groote vliegmaschine, waarbij de zwaarte Constellaton in het niet verzinkt, te vervaardigen ergens op een onbewoond eiland in den Stillen Oceaan, een kaperschip der lucht, dat mij in staat zou hebben gesteld binnen korten tijd millioenen en nog eens millioenen buit te maken. Gij weet, dat dit luchtschip met gemak tweehonderd man kon vervoeren, dat het gewapend was met snelvuurgeschut en mitrailleurs, en dat het een snelheid ontwikkelde welke naar mijn meening niet geëvenaard werd, noch op aarde, noch in de lucht.

Hij liet een zijner gesloten vuisten met een slag op het tafelblad neerkomen en ging toen met doffe stem voort :

— Ik had buiten John Raffles gerekend, Ik kon niet denken dat de Groote Onbekende een overeenkomst met den Duivel gesloten. Ik wist niet, dat hij een vliegtuig had weten te vervaardigen veel kleiner dan het mijne, maar dat haar in snelheid ver de baas was. Hij ontdekte ons geheim, bijna had ik mij op hem kunnen wreken, maar op het laatste oogenblik wist hij toch nog te ontsnappen. Hij achtervolgde ons met zijn duivels-uitvinding en boven den Atlantischen Oceaan ontstond een gevecht, dat met onzen ondergang eindigde. Mijn prachtig kaperschip stortte in de golven, en slechts een deel van onze mannen, die zich wisten drijvende te houden, konden gered worden door de toeijlende schepen — maar slechts om gevangelijk te worden weggevoerd.

De woede bij de herinnering aan zijn nederlaag belette Nicholson bijna omvoort te gaan, en slechts met de uiterste krachtinspanning wist hij zich te beheerschen.

Zijn stem had een heeschen klank gekregen, toen hij vervolgde.

— Door een wonder wist ik mij te redden, vóór men mijn identiteit had kunnen vaststellen, maar mijn prachtige vliegmaschine was voor altijd in de golven verzonken, terwijl mijn tegenstander zegevierend en in pijlsnelle vaart wegvloog. Nu ben ik sedert een paar dagen weder in Londen terug en mijn eerste gedachte was « wraak ». Bloedige wraak op den man, die mijn werk heeft vernietigd, en al weder en half dozijn mijner beste mannen den

dood in de golven heeft laten vinden, om van de andere nog te zwijgen. Verder kan ik mijn werk onmogelijk opnieuw op dezelfde plek beginnen waar ik het aanving.

— Wij begrijpen uw gevoelens volkomen, meester, zeide de chef van de Bende der Raven, « Old Bunny » geheeten, terwijl hij eenige malen het grijze hoofd schudde en zijn kleine, grijze oogen half dichtkneep.

— Als gij die begrijpt, dan zult gij ook inzien, dat ik niet meer rustig kan ademen vóór mijn tegenstander van de aarde is weggevaagd. Reeds herhaaldelijk heb ik tegenover hem gestaan — eenige malen is het mij gelukt hem in handen te krijgen en toch is hij er telkens opnieuw in geslaagd, weder te ontsnappen. Ik herhaal het — de Grootte Onbekende moet met den Duivel bevriend zijn. Maar als dat zoo is, dan zal ook ik Satan ter hulp roepen, en dan zullen wij eens zien, wie in het beste blaadje bij hem staat, ha, ha.

Nicholson liet een schor lachje hooren, en voor het eerst vertoonde zich iets als een glimlach om zijn dunne, wreedé lippen.

De bendeleden, die wel begrepen, dat de chef hen niet bij zich had ontboden, alleen om hen deelgenoot te maken van zijn gevoelens voor den Grooten Onbekende, bleven zwijgend toelisteren.

Zij begrepen wel, dat Nicholson hun een vast omlijnd plan zou voorleggen.

En zij zouden spoedig in het gelijk worden gesteld.

Nicholson had even vóór zich uit gestaard, met afwezigen blik en zei nu, terwijl hij met zijn hand over het voorhoofd streek, als om daar een gedachte weg te vagen, die hem hinderde :

— Nog steeds weet ik niet wie en wat die Raffles is, en dat bemoeilijkt onze nasporingen natuurlijk in groote mate. Er was een wezen, dat hem mij had kunnen aanwijzen. Dat was mijn kleine terrier, wien ik lucht had gegeven van het hoofdedksel van mijn doodsvijand — maar een zijner helpers heeft het dier gedood. Er blijft ons dus niets anders over, dan opnieuw te trachten zijn spoor terug te vinden. Nu staat het voor mij vast, dat men den Grooten Onbekende zal moeten zoeken onder de rijken dezer aarde, want hij vervult stellig een rol in hun midden. Hij moet over geweldige rijkdommen beschikken, anders ware het hem niet mogelijk de dingen te doen, die hij deed. De vliegmaschine

waarvan hij gebruik maakte, is zonder twijfel een eigen uitvinding, want ik schat haar snelheid op ongeveer 1200 Km. per uur, en als iemand anders zulk een machine had uitgevonden, zouden wij dat natuurlijk reeds lang moeten hebben gehoord. Hierop doorredeneerend moeten wij wel tot de slotsom komen, dat John Raffles er in zijn rol als groote heer een vliegmaschine op na houdt, al is die dan van een geheel ander type en veel minder snel, daar hij zijn geheim natuurlijk niet aan de groote klok zal hangen.

— Uitstekend opgemerkt, meester, riep « Old Bunny » uit.

Nicholson wierp den spreker een koelen blik toe uit zijn grijs-groene oogen en zeide op bijtenden toon :

— Ik ben u zeer erkentelijk voor uwe goede meening, vriend Bunny, maar ik zou er u wel opmerkzaam op willen maken, dat ik niet in de rede gevallen wensch te worden.

Old Bunny zweeg verschrikt en scheen in elkander te krimpen, ontsteld door den blik in de groene oogen.

— Ik zeide dan, dat John Raffles ongetwijfeld tot de sportvliegers behoort. Dat hij hier te Londen zijn verblijf heeft, staat eveneens vast. Nu is het aantal sportlieden, die aan vliegen doen, uit den aard der zaak zeer gering, en als ik mij niet vergis, telt de Club der Sportvliegers nog betrekkelijk weinig leden. Het is na te gaan, wie hier in Londen over zulk een machine beschikt. Begint ge mij te begrijpen ?

Zes hoofden knikten zwijgend en bevestigend.

— Dat doet mij genoegen, hernam Nicholson droogjes. Raffles is een man, wiens leeftijd zal schommelen tusschen de dertig en veertig jaar, al vermomt hij zich vaak als jongeling van 18 of een grijsaard van 80. Gij hebt dus niets anders te doen dan achtereenvolgens een zeer nauwkeurig onderzoek in te stellen naar de eigenaars van vliegmachines van ongeveer dien leeftijd. De gehuwden kunt gij uitschakelen, en ook degenen die kinderen hebben, waardoor het terrein uwer werkzaamheden al weder beperkt wordt.

— En als het tot het uiterste beperkt is, meester ? waagde « Charley Chaplin » te vragen, welk bendehoofd dezen bijnaam te danken had aan zijn gelijkenis met den bekenden filmheld.

— Als gij zoover zijt, en er doen zich moeilijkheden voor bij uw onderzoek, dan zult gijzelf wel weten wat u te doen staat. Ik hoop, dat gij weet wat een inbraakje is ?

Een algemeen zacht gegrinnik volgde op deze vraag.

— Welnu, als gij de schaapjes bijeen hebt gedreven, al degenen zorgvuldig hebt geschift, die niet in aanmerking komen — dan brengt gij een nachtelijk-bezoek aan de anderen. Brengt het toeval u bij John Raffles, dan kan het niet anders of gij kunt

aanwijzingen vinden omtrent zijn ware identiteit. Zelfs al verbergt hij die nog zoo goed — voor schrandere mannen zooals gij zijt, moet dat een klein kunstje zijn.

— En verondersteld, dat we die bewijzen vinden ? vroeg een ander der bendechefs.

— Dan handelt gij naar omstandigheden. Als het niet anders kan, doodt gij hem ter plaatse — maar liever zou ik hebben als gij hem mij levend in handen zoudt kunnen spelen.

HOOFDSTUK II

RAFFLES WORDT OPMERKZAAM

Twee weken waren voorbijgegaan.

Het was op een middag en de zon stond brandend aan den hemel.

Het was nog vroeg in den zomer, maar toch hadden vrij veel Londenaren de stad reeds ontvlucht, de rijker naar hun buitenverblijven, de minder met aardse goederen gezegenden naar een klein optrekje.

In Hyde Park was echter nog niet veel te merken van een uittocht van de High-Life, want het was zeer druk op de rijwegen, en langs Rotten-Row krioelde het van ruiters en bevallige amazones.

Onder deze trokken Lord Aberdeen, de welbekende philanthroop en zijn vriend Charles Brand zeer de aandacht, minder misschien om hun vaardigheid in de rijkunst dan wegens hun schoone rijdieren, twee prachtige Barbariische hengsten, pas kort geleden uit Afrika geïmporteerd.

Het waren twee jonge, vurige dieren, maar toch reeds volkomen onderworpen aan den wil hunner berijders.

— Het is eigenlijk wel wat te warm om te rijden, meende Lord Aberdeen na eenigen tijd, terwijl hij zijn paard van den draf in den stap liet overgaan, en met een fijnen kanten zakdoek even zijn voorhoofd bette.

— Je hebt gelijk, Edward, zeide zijn vriend. Het mag voor de paarden, die het gewend zijn, uitstekend weer zijn, maar voor ons westerlingen is het werkelijk een beetje te benauwd.

— Dan moesten wij onszelven en onze paarden maar wat rust geven en afstijgen bij de Rotonde.

De beide mannen reden tot aan het restaurant, stegen daar af, en voerden hun paarden aan den teugel naar een lommerrijke plek, waar zij ze vast bonden aan het daartoe geplaatste staketsel.

Zij namen plaats in de schaduw van een zwaren eik en bestelden een verfrissching.

Toen de in het wit gekleede kellner den drank gebracht had, werd de aandacht van Lord Aberdeen getrokken door een schreeuwenden krantenjongen, die met een bundel bladen onder den arm door de breede laan draafde.

— Wat roept die jongen daar toch ? vroeg hij. Ik meen zooiets van een inbraak te hooren.

Charles Brand luisterde nauwkeurig toe en zeide toen :

— Je hebt gelijk — die jongen roept iets van een inbraak.

De knaap was nu op zijn schreden teruggekeerd en nu was het duidelijk verneembaar wat hij schreeuwde :

— « Inbraak bij Graaf Hertford. De daders ontkomen ! De bottelier ernstig gewond. »

— Wees zoo goed en koop eens een blad blad, Charles, verzocht Lord Aberdeen.

Deze stond op om aan het verzoek gevolg te geven.

Lord Aberdeen zag hem even met den jongen spreken, en daarop keerde hij met een nummer van de « Daily Mail » terug.

Onder het loopen had hij het kleine bericht overlezen, en nu stelde hij het blad aan z'n vriend ter hand.

Lord Aberdeen las het bericht van de inbraak langzaam over, liet het blad zak-

ken, en wierp Charles een eigenaardigen blik toe.

Hij wierp een blik om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat niemand hem kon hooren en zeide toen :

— Ik wil er een eed op doen, niet langer John Raffles te zijn, en zelf nooit meer iets dergelijks te ondernemen, als ik mij kan voorstellen, wat deze zonderlinge reeks inbraken moet beteekenen.

— Ik erken, dat het langzamerhand onbegrijpelijk begint te worden, riep Charles Brand uit, die eveneens z'n stem had laten dalen.

— Als ik goed geteld heb, is dit de vijfde in veertien dagen tijds, vervolgde de Grootte Onbekende, na nogmaals een blik in het blad te hebben geslagen.

Eensklaps hief hij het hoofd weder op, en nu was er een diepe rimpel tusschen zijn werkbrouwen.

— Is je niets opgevallen bij het lezen van de verslagen over al deze inbraken ?

Charles dacht even na en antwoordde toen :

— Ik zou denken dat zij allen door dezelfde lieden gepleegd zijn.

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik. En verder ?

— De inbraken zijn gepleegd bij zeer rijke lieden.

— Dat is zoo, maar dat is zoo vreemd niet. Vindt je niet nog meer ?

— Eens kijken — ik geloof dat de slachtoffers op een na allen van adel zijn.

— Goed onthouden, maar ik geloof niet dat dat veel te beteekenen heeft. Neen, er is nog iets anders.

— Dan geef ik het op.

— Welnu, Charles, alle vijf de slachtoffers van deze inbraken zijn leden van de Sportvliegersclub.

Charles sprong overeind alsof een wesp hem gestoken had en keek Raffles verschrikt aan.

— Ben je daar zeker van ?

— Volmaakt zeker. Er is echter nog iets, alle vijf die eigenaars van vliegmaachines zijn ongehuwd, en tusschen de dertig en veertig jaar. Vindt je dat niet zeer toevallig ?

— Ja, Edward, dat is hoogst zonderling. Ik ga verder en zeg dat het gevaarlijk is.

Ik geloof dat ik de waarheid begin te voelen.

— Wel, jongenlief, het is zoo helder als glas. Hier zit professor Nicholson achter, of ik wil een woekeraar zijn.

— Maar met welk doel ?

— Goede hemel welk een vraag. Dat is duidelijk genoeg dunkt me. Al zoekende vindt men en Nicholson heeft zijn mannetjes last gegeven, zoolang te zoeken naar een ongehuwden sportvlieger tusschen de dertig en veertig jaar, totdat ze hebben gevonden die ze zoeken.

— Maar op welke wijze dan ?

— O, zij vermoeden, dat Raffles, van wien zij wel weten dat hij onder den hoogsten stand gezocht moet worden, in zijn woning genoeg materiaal heeft, om hem te verraden, als er maar goed naar gezocht

— Maar bij al die rijke edellieden hebben zij gestolen, Edward.

— Natuurlijk. Wat dacht je dan. Dat ging immers in een moeite door ? Stel je voor dat ze in al die huizen waren binnengedrongen, zich overtuigden dat zij met de verkeerde te doen hadden en dan zonder meer weder vertrokken. Zij waren er nu toch en zij hebben dus meegenomen, wat ze te pakken konden krijgen.

— Het moeten in ieder geval zeer handige schavuiten zijn want in geen geval is de bewoner van het huis tijdig wakker geworden.

— Dat is zoo — maar ik hoop dat wij beter zullen oppassen.

— Dat is waar ook, riep Charles verschrikt uit. Dan is het zeer wel mogelijk dat wij binnenkort een nachtelijk bezoek van de schelmen te wachten hebben.

— Het is niet alleen mogelijk, maar zelfs zeer waarschijnlijk, hernam Raffles rustig. Nicholson is er de man niet naar om zoo spoedig zijn onderzoekingen op te geven. Hij zal er mee door gaan, al moest hij er een paar dozijn van zijn beste mannen aan opofferen — en tot dusverre zijn zij nog altijd weten te ontsnappen. Ik moet hem de eer geven, die hem toekomt — het is een zeer handige truc, en zijn redeneering is niet ontbloot van schranderheid.

— Maar als je verwachtingen uitkomen, Edward, dan kon ons wel eens een zeer gevaarlijk uurtje te wachten staan.

— Wij zijn gewaarschuwd, mijn jongen, en dat is heelwat waard. In ieder geval zullen wij zorg dragen, dat er in de villa in de Cromwellstreet volstrekt niets te vinden is dat ook maar eenigen argwaan zou kunnen baren. Want wij moeten er in ieder geval rekening mee houden, dat zij, ondanks alles, gelegenheid vinden om iets op te merken, wat beter voor hun scherpe oogen verborgen bleef.

— Onze geheime garderobe's bijvoorbeeld, zeide Charles.

— Daarvoor vrees ik nog het minste. Die bevinden zich in onze slaapkamer en daar zijn wij zelve. Maar wij kunnen niet overal tegelijk zijn, en wie weet ontdekken zij in de bibliotheekzaal niet de geheime deur, die uitkomt op de gang, welke rechtstreeks naar het park leidt, of misschien in den kelder de valdeur die de tunnel afsluit, welke de villa verbindt met ons huis in de Victoriastraat. Hoe het zij, het zal zaak zijn den eersten tijd een weinig op te passen.

— Gelukkig zijn alle electriche alarmseinen in de beste orde.

— En mijn beide honden Busto en Brain zullen hen ook wel niet laten binnenkomen zonder ons te waarschuwen. Wij moeten echter bedenken, dat wij niet met beginnelingen te doen hebben, en dat het voor de mannen van professor Nicholson niet zoo moeilijk zal zijn, electriche alarmseinen buiten werking te stellen.

Er kwamen nu wat meer bezoekers in het restaurant en de beide vrienden durfden hun gesprek niet langer voort te zetten.

Raffles wenkte een kellner om te betalen, en even later stegen de beide mannen weder te paard en reden naar huis.

De stal bevond zich dicht bij de garage, en Henderson, de trouwe chauffeur van Zijne Lordschap, die tevens een uitmuntend paardenkenner was, nam beide dieren in ontvangst.

Raffles en Charles zagen toe, hoe de prachtige paarden van het zadel ontdaan werden en naar hun box werden geleid en toen zij rustig knabbelden aan het hooi in hun ruif wendde Raffles zich tot James en zeide :

— Luister eens, James. Ik heb redenen om te gelooven dat ons binnenkort, mis-

schien reeds over eenige dagen, wie weet zelfs al dezen nacht een bezoek te wachten staat van handlangers van den Koning van de Misdaad. Je weet immers wien ik bedoel ?

— Zou ik het vergeten hebben, Mylord, dat die ellendelingen u reeds herhaalde malen naar het leven hebben gestaan ? riep James op verontwaardigden toon uit, terwijl zijn oogen van toorn schitterden.

— Je hebt gelijk, James — het klinkt niet erg waarschijnlijk, hernam Raffles glimlachend. Welnu, het is zooals ik je zeide — ik vrees dat binnen een zeer korten tijd zijn mannen hier zullen trachten binnen te dringen — wegens een doel, waarover ik nu niet wil uitwijden.

— Het is mij voldoende, Mylord, dat die schurken het durven wagen in uw huis te komen, en wij zullen hen zeker ontvangen, riep James uit.

— Dat hoop ik, James. Ik moet je de grootste waakzaamheid aanbevelen, want het is volstrekt niet uitgesloten, dat de kerels zullen beproeven de villa van de achterzijde te naderen, door over de muur van het park te klimmen, hetgeen hun des te gemakkelijker zal vallen, omdat die voor een groot gedeelte grenst aan een zijstraat, waarin zich nooit een levende ziel laat zien.

— Ik heb een hazenslaap, Mylord, en ik beloof u, dat zij niet zullen passeeren, zonder dat ik het bemerk.

— Daarop vertrouwd ik dan ook, James, hernam Raffles. Maar wij zullen nog eenige andere maatregelen nemen, waardoor de nadering van onze nachtelijke bezoekers ons tijdig zal worden medegedeeld.

— Hoe denk je dat te doen ? vroeg Charles nieuwsgierig.

— O, heel eenvoudig, antwoordde Raffles. Wij zullen dwars door het park op eenige meters van den achtergevel een zijden draad spannen, van muur tot muur, en die draad zullen wij in verbinding brengen met een electriche element, op zoodanige wijze, dat de electriche stroom gesloten wordt, als men den draad stuk loopt — en dat zal vroeg of laat moeten gebeuren, als de schelmen ten minste van oordeel zijn, dat de achterzijde van de vesting de zwakke plek is.

— Uitstekend bedacht, riep Charles uit.

— Overdag kunnen wij den draad slap laten nederhangen, zoodat hij ons niet hindert. En zoodra de duisternis valt, zal James hem spannen. Wij zijn dan gewaarschuwd, en kunnen de heeren op waardige wijze ontvangen.

— Met een paar revolvershots ?

— Als het te vermijden is, zullen we zachtere middelen te baat nemen. Ik geloof dat ik reeds een kleine verrassing voor hen in petto heb, die hen een onaangename herinnering aan hun avontuur zal doen behouden.

HOOFDSTUK III DE BEURT VAN LORD ABERDEEN

Er waren weder twee dagen verlopen zonder dat zich nog iets bijzonders had voorgedaan.

De Londensche politie zocht met hartsochteliiken ijver naar de bedrivers van de brutale inbraken die de hogere standen ten zeerste verontsrustten en met name de jongegezellen van gemiddelden leeftijd, zonder er in te slagen ook maar het geringste spoor van de stoutmoedige dieven te vinden.

Hoofdinspecteur Baxter was wanhopig, en de vinnige artikelen in de dagbladen, waarin de schrijvers de vraag stelden, met welk doel de politie van de hoofdstad eigenlijk was ingesteld, hadden hem reeds menigen slapeloozen nacht bezorgd.

Verscheidene rijke jongelieden hadden reeds uit hun eigen beurs een extra beveiligingsdienst van hun woning georganiseerd, en voortdurend lagen er, zonder dat zelfs de betrokken personen het wisten, eenige dozijnen van de schranderste detectives in de buurt van de deftige heerenhuizen in hinderlaag.

Maar helaas waren er meer rijke jongelieden dan detectives in Londen, en daar de politie blijkbaar nog volstrekt geen verband had gezocht en dus nog veel minder had gevonden tusschen de reeks inbraken en het feit, dat de slachtoffers daarvan allen een vliegmaschine bezaten, zoo liepen de bedrivers van deze brutale aanslagen nog steeds op vrije voeten.

Het was omstreeks half elf in den avond, toen Raffles en Charles terugkeerden van een diner bij Graaf Bolebrooke.

Zij ont deden zich in hun slaapkamer van

hun rok, schoten een gemakkelijke kamerjas aan en begaven zich naar de rookkamer, teneinde daar nog een sigaret te rooken, en volgens hun gewoonte nog wat te praten.

Raffles had zich in een gemakkelijken stoel laten neervallen, en strekte zijn lange beenen behagelijk uit.

Hij deed een langen haal aan zijn sigaret en zeide toen :

— Ik ben vanmiddag nog eens langs het huis van onzen vriend den Griek Karmalogos geloopt, en ik zou wel wenschen, dat je morgen mij eens vergezelde, zoodat je de vesting op je beurt ook eens kunt opnemen.

— Je blijft dus bij je plan ?

— Ongetwijfeld. De man is buitengewoon rijk en hij is een geldschieder van de ergste soort naar ik heb gehoord.

— Woont hij allang hier ?

— Sedert jaren.

— Waar woont hij ?

— In de Osbornstreet.

— Veel bedienden ?

— Een oude huishoudster en een even oude bediende. Het is een vrek van de ergste soort en buitengewoon wantrouwend. Maar de rest zal ik je morgen wel vertellen. Als je mij naar het huis vergezelt, zal ik je alles veel duidelijker kunnen maken.

— Wij moeten ons dan zeker vermommen ?

— Ja, dat is beter, want het zou te gevaarlijk zijn als men zich later herinnerde dat Lord Aberdeen en zijn vriend het huis van den Griek geruimen tijd met aandacht hebben bestudeerd. En laat ons nu maar eens over iets anders spreken.

De beide vrienden bleven nog een uurtje praten, en begaven zich toen naar hun slaapkamer, maar niet dan nadat zij ook in dit vertrek het electricch alarmsignaal aan de deur nauwkeurig hadden gecontroleerd.

De oude Gaston, de trouwe kamerbediende van Lord Aberdeen, had zich reeds ter ruste begeven, en alles in het groote huis was nu zeer stil.

De slaapkamers van de beide vrienden grensden aan elkander en gewoonlijk lieten zij de tusschendeur open, teneinde tot op het laatste oogenblik met elkander te kunnen spreken.

Het zal omstreeks half twee in den nacht zijn geweest, toen een zacht ratelend geluid aan het hoofdeinde van de beide bedden de twee mannen uit hun slaap wekte...

Tegelijkertijd begon een klein rood licht boven de kamerdeur te branden.

In een oogwenk waren de beide mannen overeind en uit het bed sprongen.

— Het roode licht, Charles, fluisterde Raffles. Zij hebben den draad stuk geloopt en zijn nu op weg naar de achterdeur. Telefoon er eens onmiddellijk naar Scotland Yard en zeg, dat zij een half dozijn mannetjes sturen, om de heeren te ontvangen.

Raffles was onder het spreken op een der breede ramen toegetreden en schoof nu voorzichtig een der gordijnen een weinig ter zijde.

Het was een donkere nacht, en het viel moeilijk iets in het park te onderscheiden; maar toch meende het scherpe oog van Raffles eenige donkere gedaanten te zien, die op eenige meters afstand van de grootste tuindeur behoedzaam voortslopen.

— Hoeveel zijn er? vroeg Charles fluisterend.

— Ik geloof, dat zij met hun vijven zijn, antwoordde Raffles op denzelfden toon.

— Hoe zouden zij trachten binnen te komen?

— Vermoedelijk door de groote tuindeur.

— Maar die heeft een electricch contact.

— Als zij hun vak verstaan, dan zullen zij me tdat electricch signaal korte metten maken.

— Maar hoe weten wij dan, of zij binnenshuis zijn?

— O, dat zullen zij wel op een andere wijze verraden, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb een kleine inrichting gemaakt, die ik tot dusverre voor je heb ge-

heim gehouden, omdat ze als een verrassing bedoeld is. Het heeft mij maar eenige uren arbeid gekost, waarbij ik geholpen werd door onzen braven James.

— Als zij ons maar niet ontsnappen.

— Daarvoor behoeft geen vrees te bestaan. Als zij eenmaal door de deur heen zijn, dan zitten zij hier gevangen als een rat in de val.

Raffles wierp nogmaals een blik door een kier van het gordijn en vervolgde fluisterend:

— Ik geloof, dat zij nu bezig zijn aan de tuindeur.

Hij sloop naar de deur van de slaapkamer schoof den grendel terug en luisterde aandachtig.

Z'n scherp oor ving een zeer licht gerucht op, hetwelk zijn ervaring aanstonds herkende.

Daar beneden werd heel voorzichtig een vijl gebruikt.

— Heb ik het je niet gezegd? zoo wendde Raffles zich tot Charles. Zij weten wel, hoe zij met zoo'n deur moeten omgaan. Nicholson heeft er blijkbaar zijn knapste mannen op afgezonden. Kom, neem je revolver, maar schiet vooral niet vóór ik je waarschuw.

— Ik beloof het je. Maar waar is James ergens?

— Die is eveneens gewaarschuwd door het breken van den draad en snijdt hun den terugtocht af, indien zij er onverhoopt in mochten slagen den terugtocht te aanvaarden. Ik heb hem bevel gegeven op het eerste sein aanstonds alle electriche lampen in het park te ontsteken. Wij zullen dan zoo duidelijk kunnen zien, alsof het dag was en de schelmen zullen ons niet ontkomen.

Charles had zijn revolver uit zijn slaapkamer gehaald en in den zijzak van zijn pyjama laten glijden.

Geluidloos liepen zij over den dikken looper van de gang naar de breede trap, die naar het benedenhuis liep.

Toen zij zich over de leuning bogen, zagen zij een zwak schijnsel, hetwelk op grillige wijze de benedengang verlichtte, en dat blijkbaar afkomstig was van een dievenlantaarn.

Charles, die zooveen in zijn slaapkamer haastig de politie gewaarschuwd had, bracht zijn mond aan het oor van Raffles en fluisterde hem zachtjes toe:

— Zouden zij al binnen zijn?

— Neen, dat geloof ik niet — maar stil — ik geloof, dat zij de deur juist openen. Let nu op, nu begint de grap pas.

Daar beneden klonk zachtjes het geluid van een deur, die met de uiterste behoedzaamheid werd geopend.

Vervolgens werd een kort stemmengeruis waarneembaar en daarop het geschuiifel van voeten.

Maar plotseling, boven al deze zwakke geluiden uit, klonk een vijfvoudig herhaalde kreet van woede en schrik en tegelijkertijd deed zich een eigenaardig geluid hooren, waarvan Charles zich den aard niet aanstonds kon begrijpen, maar dat buitengewoon veel gelek op het neerplassen van water.

— Wat is dat in 's hemelsnaam? vroeg Charles verwonderd. Wat gebeurt daar toch?

— Ga mee naar beneden, Charles dan zal ik het je laten zien, riep Raffles uit, terwijl hij hem bij den arm greep en hem met zich medetrok.

De twee vrienden stormden de trap af, en beneden gekomen wachtte hun een schouwspel, hetwelk Charles met de grootste verbazing vervulde, maar hem spoedig in een daverend gelach deed uitbarsten.

— Het lijkt wel een waterballet, riep hij uit.

Inderdaad, daar had het veel van.

De gang, die zich van de thans half openstaande tuindeur over groote lengte uitstreckte, was geplaveid met groote vierkante, marmere tegels.

Dicht bij de deur vormden een achttal van deze tegels een soort van luik, even breed als de gang breed was, dat wil zeggen ongeveer anderhalven meter en bijna twee meter lang.

Dit luik was draaibaar om een scharnier, en de vijf binnengedrongen bandieten hadden door hun eigen gewicht, zoodra zij eenige stappen in de gang hadden gedaan het luik doen neerklappen en waren langs de smalle, marmere helling omlaag gegleden in een soort smallen ondiepen kelder.

Maar dit was nog niet alles.

Door het neerklappen van het luik was de kraan opgedraaid van een groote regeninrichting, zooals men die wel in de schouwburgen op het tooneel aantreft, ten einde een begin van brand te blusschen, en die hier dicht bij de zoldering was bevestigd.

En daaruit stroomde en goot nu een ware plasregen onophoudelijk en met kracht neder op de vijf beklagenswaardige inbrekers, die onder luid gescheld en gevloek wanhopige maar vruchteloze pogingen aanwendden om langs het schuin staande, door het water spiegelgladde luik weder naar den beganen grond te klauteren.

Proestend en snuivend, elkander wegduwend en vloekend, trachtten zij telkens opnieuw langs het hellend vlak naar boven te komen, zonder dat hun dit evenwel gelukte.

En onophoudelijk plaste de stortvloed op hen neder.

Met de vuisten in de zijde gesteund keek Raffles glimlachend toe, aan den rand staande van wat men een berekuil zou kunnen noemen.

— Dat bevalt u zeker niet erg, mijne heeren? riep hij met krachtige stem, terwijl hij tegelijkertijd de hand uitstreckte en den schakelaar van het electrisch licht omdraaide, zoodat de gang in een zee van licht baadde. Ik hoop, dat u dit een les zal zijn om u voortaan nog eens te bedenken alvorens bij Lord William Aberdeen in te breken.

Op hetzelfde oogenblik werd er luid aan de voordeur gescheld.

— Dat zal de politie zijn, Charles, zeide Raffles. Wees zoo goed en laat de heeren even binnen.

Charles snelde weg, teneinde de voordeur te openen.

Op de stoep stond een inspecteur van politie met vier agenten.

— Gij hebt ons ontboden, mijnheer? vroeg de man der wet.

— Ja, mijnheer. Ik wil u namens Lord William Aberdeen verzoeken een vijftal inbrekers in verzekerde bewaring te nemen, die zooeven in de val zijn geloopen. Wees zoo goed mij te volgen.

De inspecteur gaf zijn vier mannen een wenk en allen volgden Charles die hen naar de gang bracht.

De inspecteur had waarschijnlijk reeds heel wat gezien in zijn leven, maar het schouwspel, hetwelk hij thans voor oogen kreeg, vervulde hem met de grootste verbazing.

Hij stond een oogenblik sprakeloos en keek met open mond toe.

— Wel, mijnheer de inspecteur — wat zegt gij van mijn uitvinding? vroeg Raff-

les glimlachend. Geloofst gij niet dat ik reden heb er een weinig trotsch op te zijn? Het is een geperfectioneerde dievenval zou ik zeggen. Een straal koud water heeft menigmaal veel meer uitwerking, dan de bedreiging met een revolver. Gij hebt niets anders te doen, dan deze heerschappen in veiligheid te brengen.

Hij opende de deur van een kast, en haalde er een korte ladder uit, die hij in den kelder plaatste.

— De heeren kunnen één voor één naar boven komen. Maar ik zou hen aanraden geen grappen te verkoopen, want er staan hier zeven wel gewapende mannen, die geen aardigheden verstaan. Laat iedere man die naar boven klimt, aanstonds zijn revolver op den vloer werpen.

Aldus geschiedde en een voor een kwamen de bandieten druipnat terwijl het water van hun lichaam gutste, met sluike haren en tam als pasgeboren lammeren de ladder op, om zich in handen van de politie te stellen.

Zij werden achtereenvolgens geboeid en weggeleid.

Vijf minuten later verkondigde het geronk van een krachtigen motor, dat de vijf inbrekers na hun mislukte nachtelijke onderneming met de politieauto naar het Huis van Bewaring werden vervoerd.

— Ik hoop een ding, zeide Raffles, toen de beide vrienden zich eenige minuten later weder onder de dekens lieten glijden.

— Wat is dat?

— Dat men de arme stakkers aanstonds van droge kleeren voorziet.

HOOFDSTUK IV EEN ONVOORZICHTIGHEID

Den volgenden avond, omstreeks twaalf uur, nadat zij een voorstelling in het Haymarkettheater hadden bijgewoond, bevonden de beide vrienden zich in de Osbornestreet.

Deze straat ligt in een tamelijk afgelegen buurt met weinig verkeer.

Op dit oogenblik bevonden er zich slechts eenige voorbijgangers die zich haastig huiswaarts spoedden, wegens het late uur, en ook omdat het weder was omgeslagen en de regen neergutste.

Raffles trok Charles in de schaduw van een boom aan den rand van het trottoir en wees hem op een oud, vrij smal huis aan de overzijde.

— Zooals je ziet, ligt het huis op een hoek, zeide hij op zachten toon. De voornaamste ingang is in de Osbornestreet, maar ook in de zijstraat is een deur, die echter hoofdzakelijk door de oude huishoudster en den bediende wordt gebruikt. Let goed op de ramen gelijkvloers, want die zullen wij misschien moeten gebruiken.

— Zijn zij met luiken gesloten?

— Ja, maar ze zijn vrij gemakkelijk te

openen, naar ik geloof.

— Zit er een ketting op de huisdeur?

— Ja, helaas, want het is en blijft nog steeds het gemakkelijkste om een huis met een sleutel binnen te dringen. Maar hoe het ook zij, ik wil geen John Raffles heeten, als ik geen kans zie...

Eensklaps hield hij op.

— Wat was dat? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Wat dan? kwam Charles even zacht.

— Hoorde je geen voetstappen?

— Ik heb volstrekt niets gehoord.

Raffles wierp een spiedenden blik om zich heen, maar er was niets te zien dan een agent van politie, die echter nog minstens tien meter van de beide mannen verwijderd was.

— Het zal de agent geweest zijn, meende Charles.

— Dat geloof ik niet — het geluid klonk dichterbij, naar ik meende. Nu, ik heb mij natuurlijk vergist, want er is niemand te zien.

— Kom laten wij maar snel een auto aanroepen en naar huis gaan.

Als Raffles nog slechts enkele seconden gewacht had of nog een blik achter zich had geworpen, dan zou hij gemerkt hebben, dat hij zich niet vergist had.

Want nauwelijks hadden de beide mannen zich snel verwijderd of een kleine gedaante maakte zich los uit de schaduw van een dikken pilaar, die een huisdeur flankeerde, en die zeker geen volwassen man had kunnen verbergen, maar wel een kleinen, mageren jongen, zooals de knaap, die nu in allerijl beenen maakte.

Het was een merkwaardige magere jongen van een jaar of dertien, maar hij scheen te kunnen loopen als een haas.

Hij snelde de straat ten einde en krom achter op de eerste de beste auto, die voorbij reed.

Soms scheen het voertuig een richting in te slaan, die hem niet beviel, en dan verliet hij zijn zitplaats, om die aanstonds op een ander voertuig weder in te nemen.

Zoo bereikte hij tenslotte den rechter Theemsoever, waar hij van zijn laatste gratis vervoermiddel sprong en een donkere straat insnelde, totdat hij stil stond voor een kroeg, boven welker deur een roode lantaarn brandde.

Hijgend van het harde loopen trad hij de gelagkamer binnen, die nog vol rookende en luidpratende mannen was.

Hij keurde dezen echter geen blik waardig, maar liep regelrecht naar de toonbank toe en boog zich voorover om op zachten toon met den waard te kunnen spreken, een kerel als een reus met een gemeene tronie en vuurrood borstelig haar als van een everzwijn.

— Is er nog iemand beneden ? vroeg de jongen fluisterend.

De waard knikte.

— Wat moet je hebben ? vroeg hij.

— Ik moet onmiddellijk « Old Bunny » spreken als hij er tenminste is.

— Je durft heel wat vragen, knaapje, kwam de waard grijslachend. Denk je soms dat hij je te woord zal staan ?

— Ik durf een flesch whiskey met je verdedden, dat hij het doet, roodkop, antwoordde de knaap op brutalen toon. Geef dadelijk het sein, want als je het naliet zou het je kunnen opbreken.

De besliste toon van den jongen scheen indruk op den waard te maken, want hij duwde even op een knop onder het bereik van zijn hand, bukte zich en scheen eenige woorden in een spreekbuis te zeggen.

Daarop richtte hij zich weder op en bukte opnieuw over de toonbank.

— « Old Bunny » vraagt wat je te zeggen hebt.

— Zeg maar, dat het over John Raffles gaat.

De waard schrok zichtbaar en herhaalde :

— Over John Raffles ? Over den doods-vijand van den meester ?

— Ja.

— En wat is er met hem ?

— Ik heb hem zoeven afgeluisterd — hij beraamt een kraak.

— Alle duivels, jongen — als dat waar is, is je fortuin gemaakt, dat kan ik je verzekeren.

Meteen dook de roode kop weder achter de toonbank weg, om een oogenblik later weer te verschijnen.

— Maak als de bliksem, dat je naar beneden komt, jongen. Je zult met open armen ontvangen worden.

Tegelijkertijd haalde hij een hefboom over, waardoor een kleine deur achter de toonbank geopend werd.

Snel als een konijn in zijn hol, verdween het dievenjong door de opening.

Hij liep snel door een door een miezerig lampje verlichte gang, daalde een trap af klopte op bijzondere wijze op een kleine deur aan het einde der gang.

Daarachter werd eenig gestommel hoorbaar en toen vroeg een heesche stem :

— Wie is daar ?

— Ik ben het — Bill.

— Geef het wachtwoord.

— De Meester is verschenen.

— Is je boodschap werkelijk van belang ?

— Van groot belang. Is Old Bunny er ?

— Ja, hij heeft beloofd, dat hij je de ribben zou breken, als je hem voor de mal houdt, of voor niets komt storen.

— Ik moet onmiddellijk « Old Bunny » spreken als hij er tenminste is.

Tegelijkertijd ging de deur op een kier open en een gemeen gelaat vertoonde zich, onder een verwarden bos zwart haar.

Vlug als een aal gleeed de jongen een tamelijk ruim vertrek binnen, waar op dat oogenblik een viertal mannen rondom een wit houten tafel zaten, die zich den tijd schenen te verdrijven met drinken.

Drie daarvan hebben wij reeds ontmoet ten huize van Professor Nicholson, en een hunner was Old Bunny.

Het bende hoofd wenkte den knaap naar zich toe, keek hem eenige oogenblikken strak aan en zeide toen :

— Vertel wat je te vertellen hebt en maak het kort.

Zonder een oogenblik te haperen deelde de knaap mede, hetgeen een toeval hem had doen ontdekken.

De vier bandieten luisterden met de grootste aandacht, en toen Bill zijn verhaal geëindigd had, klopte Old Bunny hem goedkeurend op den schouder en zeide :

— Dat heb je knap gedaan, jongen. Het is goed dat je zoo mager bent, dat je je achter een vlaggestok zoudt kunnen verbergen. Een man zou zeker ontdekt zijn. Wij zullen dadelijk rapport maken, en den Meester op de hoogte stellen.

— Gij zult toch wel mijn naam noemen ? vroeg de jongen gretig.

— Daar kun je zeker van zijn, Bill, her nam Old Bunny, terwijl hij den jongen aan het oor trok.

Hij stond op, raadpleegde zijn horloge, en zeide toen tot de anderen :

— Het is al laat, maar de meester zal het ons vergeven als we hem komen storen.

— Vergeven ? Wel, hij zou ons eenvoudig laten radbraken als we hem niet aanstonds op de hoogte brachten, riep een der andere bandieten uit. Laten wij maar spoedig voortmaken.

Eenige minuten later waren de vier bende hoofden onder weg naar het huis van Professor Nicholson.

Het was half twee toen zij daar aankwamen, maar toch werden zij onmiddellijk door de zoogenaamde huishoudster, een afzichtelijk wijf, een soort slavine, die Nicholson van zijn voorganger Shydrift geërfd had, bij haar Meester gelaten.

Nicholson behoorde tot die menschen, die in navolging van Napoleon de Groote, volstaan kon met vier of vijf uren slaap per nacht en hij was op dit oogenblik bezig in zijn laboratorium met het onderzoek van een plantaardig vergift, hetwelk hem niet

lang geleden uit Amerika was toegezonden. een ernstige reden moest zijn, die de vier bende hoofden tot hem voerde en hij verliet dadelijk zijn laboratorium, teneinde hen in zijn werkkamer te ontvangen, maar niet dan nadat Kate, die alle bende hoofden voortreffelijk kende, hen een soort verhoor had afgenomen, en hen nauwkeurig had opgenomen.

Nicholson nam in zijn stoel achter z'n schrijftafel plaats, wierp Old Bunny een scherpen blik toe, alsof hij zijn gedachten op zijn gelaat wilde lezen en vroeg toen kortaf :

— Gij komt mij nieuws brengen ?

— Ja Meester — en wel heel goed nieuws. Wij zijn op het spoor van John Raffles.

Nicholson liet een heeschen kreet van vreugde hooren en zijn oogen fonkelden wreedaardig.

— Ben je zeker van wat je daar zegt ? vroeg hij, terwijl hij zich over de tafel heenboog, als om het antwoord van de lippen van het bende hoofd te lezen.

— Volmaakt zeker.

— Deel het mij aanstonds mede.

— En nu deed « Old Bunny » zonder een enkele bijzonderheid over te slaan, mededeeling van hetgeen Bill hem had onthuld.

Onbeweeglijk als een beeld had Nicholson toegeluisterd.

Alleen zijn fonkelende oogen schenen in zijn gelaat te leven.

Toen « Old Bunny » zijn verhaal reeds geëindigd had, bleef de Koning van de Misdaad nog geruimen tijd stil zitten.

Eindelijk zeide hij, als in antwoord op een vraag, die hij zichzelf gesteld had :

— Ja — zoo moet het gaan. Zoo kan hij ons onmogelijk ontsnappen. Wij zullen hem een val zetten, waaraan hij niet zal kunnen ontkomen. Ha, ha ! Wij zullen nu eens zien, John Raffles, wie de sterkste van ons beiden is. Je hebt je weder onwils in mijn bereik gewaagd en het zal je berouwen.

HOOFDSTUK V

NICHOLSON LEGT ZIJN MIJNEN

Het was omstreeks 3 uur in den middag van den volgenden dag.

Karmalogos, de Grieksche geldschieder, zat in zijn sjofel kantoortje, een soort in-steekkamertje, in het oude huis in de Osbornstreet.

Hij was een oud, gebogen mannetje, met een veel te groot hoofd voor het kleine lichaam dat gestoken was in een zwarte gekleede jas, glimmend van ouderdom, vol vetlekken, en die waarschijnlijk vroeger had toebehoord aan een persoon, die op meer corpulentie kon bogen dan de Grieksche woekeraar.

Zijn hoofd was volmaakt kaal, op een paar plokjes grijs haar boven de ooren na, die hem ver van het hoofd stonden, en zijn schedel glom als een spiegel.

Hij had een verbazend grooten haviksnus, waarop thans een geweldige hoornen bril geklemd was.

Want Karmalogos was bezig zijn boeken na te zien.

Hij zat gebogen over een dik register en volgde met de pen een lange cijferkolom, terwijl zijn lippen zachtjes voor zich heen getallen prevelden.

Aan de wanden van het kleine vertrek hingen dikke liassen, een scheurkalender, eenige reclameprenten en een kleine spiegel, vlak tegenover de armoedige schrijftafel, en waarin de Griek de eenige toegangsdeur in het oog kon houden, zonder zich te moeten omkeeren.

In een der hoeken van het vertrek stond een stevige, tamelijk groote brandkast van voortreffelijk maaksel en deze scheen dan ook het eenige meubel te zijn, waaraan de geldschieder kosten had besteed.

Al het overige was oud, wrak, verveloos en stoffig, gebroken en zoo goed als het ging weder opgelapt.

Plotseling deed een zacht tikken op de deur Karmalogos midden in een optelsom ophouden.

Hij liet een knorrend geluid hooren, wierp een schichtigen blik in den spiegel, schreef vlug een getal op, waarschijnlijk om het niet te vergeten en riep toen met

een hoog, kinderachtig stemgeluid, dat geheel niet scheen te passen bij zijn dik hoofd :

— Wat komt ge mij storen ?

— Daar zijn heeren om u te spreken, mijnheer.

— Maar voor den duivel ik zit te werken. Hadt ge niet even kunnen wachten.

— Ik wist immers niet dat ge aan het werk waart ? klonk een klagende stem achter de deur.

— Ik ben altijd aan het werk, Mary, dat weet je wel. Wat willen die heeren ?

— Zij zeggen, dat zij u noodzakelijk spreken moeten.

— Dat heb je al eens gezegd. Is het over geldzaken ?

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer. De heeren zijn van de politie.

Deze mededeeling had een onverwachte uitwerking op den woekeraar.

Hij liet zich van zijn stoel glijden, en stond daar nu bleek en bevend, klappertandend en met starende oogen midden in het vertrek.

Want Karmalogos had één noodlottig gebrek, en dat was eenoverdreven vrees voor inbrekers.

Hij was banger dan een haas en had wel boven op zijn brandkast willen slapen, als er ruimte genoeg was geweest, en als de vrees voor zijn eigen kostbaar leven hem daar niet van weerhouden had.

Slechts het noemen van het woord « politie » deed hem huiveren, want niet alleen was zijn geweten niet geheel vrij wat betreft zijn geldelijke transacties, maar ook bracht hij dien naam in verband met dieven, inbrekers en moordenaars.

Hij snakte naar lucht en kon geen woord uitbrengen.

Aan den anderen kant van de deur klonk de stem van de huishoudster eenigszins ongeduldig :

— Moet ik die heeren hier laten mijnheer ?

— Neen — Ja — Neen — of doe het toch maar. Ja, laat die heeren hier komen. Zijn ze in uniform ?

Het zijn een inspecteur van politie en twee rechercheurs.

—Mijn God, mompelde Karmalogos, terwijl hij zich aan den kant van zijn schrijftafel vastklemde. Wat kunnen die van mij willen ?

Hij wilde nog iets zeggen, misschien de huishoudster bevelen, om hen maar weg te sturen, maar hij hoorde haar wegstervende voetstappen.

Hij liet zich op een wrakken stoel neerzinken, en staarde voor zich uit, zonder iest te zien, zoozeer had de komst van de politiebeambten hem aangegrepen.

En zoo zat hij er nog, toen er wederom voetstappen naderden thans meer in aantal, en er krachtig op de deur werd geklopt.

— Binnen ! riep de woekeraar met zwakke stem.

De knop van de deur werd omgedraaid, en toen klonk een bevelende mannenstem in de gang :

— Hoe wilt gij dat wij binnentreden, mijnheer Karmalogos als de deur op slot is ?

— Dat is waar. Neem mij niet kwalijk — dat vergat ik, riep de Griek uit.

Hij sprong op en schoof twee zware knippen terug, die de deur gesloten hielden.

Het volgende oogenblik werd zij geopend en traden er een inspecteur van politie en twee rechercheurs binnen.

De inspecteur was een man van krachtigen lichaamsbouw, met sluk zwart haar en donkere oogen.

Hij wierp een snellen blik om zich heen, vestigde dien toen op den woekeraar en zeide :

— Ik ben inspecteur van politie, zooals ge trouwens wel aan mijn uniform kunt zien. Hier hebt ge mijn penning. Mijn naam is : Bickford. Deze twee heeren zijn rechercheurs. Laat uw penning eens zien, mannen.

De twee andere politiebeambten sloegen een lapel van hun jas terug en lieten daaronder den nikkelen penning zien, welken iedere Londensche rechercheur moet dragen.

Karmalogos had eenige malen wezenloos met het hoofd geknikt en stotterde nu :

— Het is me zeer aangenaam heeren — dat wil zeggen — eigenlijk is het me heelemaal niet aangenaam, want ik kan mij niet begrijpen, waaraan ik de eer van uw bezoek te danken heb. Voor zoover ik weet heb ik mij niets te verwijten. Ik ben een

eerlijk, fatsoenlijk man, die tegen een geringe rente geld leent aan hulpbehoefigen en...

De inspecteur hief met een afwerend gebaar zijn hand op terwijl er een zonderlinge glimlach over zijn gelat vloog.

— Dat alles weten wij, mijn waarde heer. Wij komen ook volstrekt niet om u lastig te vallen, maar om u te waarschuwen.

— Mij te waarschuwen ? vroeg Karmalogos, terwijl hij verbleekte en opnieuw steun moest zoeken bij zijn schrijftafel. Waaretgen wilt gij mij dan waarschuwen.

— Dat zult gij anstonds hooren, hernam de inspecteur van politie. Ge veroorlooft zeker wel, dat wij plaats nemens ?

— Ik vraag u verschooning, mompelde de geldschietster. Uw komst heeft mij zoo overstuurd gemaakt, dat ik niet goed meer weet, wat ik doe. Ga zitten, wat ik u verzoeken mag.

De politiebeambten namen plaats.

De Griek scheen een oogenblik in beraad te staan, of hij hun soms een sigaar zou presentereen, maar bij nader inzien scheen het hem verstandiger toe deze kostbare uitgave voorlopig te besparen.

Hij schraapte zijn keel, en zeide toen :

— Gij kwaamt dus — om mij te waarschuwen. Er dreigt dus gevaar ?

— Ernstig gevaar, mijnheer Karmalogos.

— Maar in welk opzicht dan toch ?

— Dat zult gij vernemen ? Gij hebt zeker wel eens gehoord van John Raffles ?

Het scheelde weinig of de Griek was bij het hooren van deze eenvoudige vraag flauw gevallen.

Zijn tanden klapperden en zijn handen beefden zoo, dat de pen er aan ontgleed, waarmede hij zenuwachtig stond te spelen.

Hij streek eenige malen met zijn tong over de droge lippen en herhaalde toen op schorren toon :

— John Raffles ? De gentleman-inbreker ? Ja zeker heb ik van hem gehoord. Wat is er met hem ?

— Hij is voornemens u hedennacht een bezoek te brengen, mijnheer Karmalogos, anders niet.

De Griek slaakte een gekerm als een gekeeld varken en maakte nu werkelijk aanstalten om een toeval te krijgen.

Maar op hetzelfde oogenblik voelde hij vijf sterke vingers om zijn arm, en hoorde hij een harde stem, die onmeedogend op-

merkte :

— Ik geloof niet, dat gij door jammeren en klagen veel verder zult komen, mijnheer. Neem mij niet kwalijk wanneer ik u dit zeg. Geloofst gij ook niet dat het verstandiger zou zijn, als ge maatregelen zoudt nemen om dien gevaarlijken schelm onschadelijk te maken ?

— Maar hoe wilt ge dat ik dat doe ? kermde de Griek. Ik zou gen vlieg kunnen dooden. Ik durf geen kinderpistooltje vasthouden en ik krijg het op mijn zenuwen, als ik een zevenklapper hoor afgaan. Gij denkt toch niet dat ik voornemens ben, mij tegen dien verschrikkelijken Raffles te weer te stellen ?

— Daaraan denken wij geen oogenblik, mijnheer Karmalogos, antwoordde de inspecteur van politie, die ondanks zichzelf moest glimlachen. Maar wat ge niet alleen kunt doen, dat kunt ge toch zeker wel in vereeniging.

De gelschietier wierp den inspecteur een vreesachtigen blik toe en mompelde toen :

— Ik begrijp u niet, mijnheer. Wat bedoelt gij ?

— Niets anders, mijnheer, dan dat wij u verzoeken hedennacht in uw huis een afdeling goed gewapende rechercheurs en agenten in hinderlaag te mogen leggen.

— Maar zijt gij daar dan zoo zeker van, mijnheer ? riep Karmalogos wanhopig uit. Hoe weet ge eigenlijk, dat Raffles voornemens is, mij mijne arme geldje af te nemen. Heeft hij het u verteld ?

De inspecteur fronste het voorhoofd.

— John Raffles is geen gek, mijnheer. Gij moest begrijpen dat wij het bij toeval vernomen hebben. Als gij het dan weten wilt — en ongetwijfeld hebt ge daar recht op : Gisterennacht heeft John Raffles hier vlak etgenover uw huis met zijn medeplichtigen het plan voor de inbraak beraamd, en slechts door een toeval heeft een der onzen dat plan kunnen afluisteren.

— Verschrikkelijk, hijgde de Griek. Niet te gelooven. En dat in onzen verlichten tijd.

Hij liep met groote passen het vertrek eenige malen op en neer, woest de armen heen en weer zwaaiend.

Maar plotseling stond hij voor den inspecteur stil.

Er scheen hem iets in te vallen.

— Geef mij het adres van dien Raffles, mijnheer. Geeft het mij, en ik zal hem een beleefd briefje schrijven, waarin ik hem mededeel, dat hij zich de moeite wel kan

besparen, om mijn huis te bezoeken, daar hij er toch niets zal vinden. Ik ben een arm man, die heel eenvoudig met zijn huishoudster en zijn bediende leeft.

De inspecteur van politie haalde minachtend de schouders op.

— Ik herhaal u, mijnheer Karmalogos, dat Raffles geen gek of geen kind is. Hij weet zeer wel wie hij tot zijn slachtoffers kiest. Hij weet dat gij alleen niet arm, maar daarentegen zeer rijk zijt.

Met een kermenden zucht liet de Griek zich op zijn stoel neervallen.

— Als hij dat gelooft, dan ben ik verloren, riep hij uit.

— Dat zijt gij volstrekt niet, mijnheer, als ge naar mijn raad wilt luisteren, hernam de inspecteur. Ik zelf, deze beide mannen en nog drie of vier anderen zullen hedenavond vroeg, zoodra de duisternis begint te vallen, ons in uw huis verschuilen. Als gij wilt kunt gij er zelf bij zijn, maar eerlijk gezegd heb ik het liever niet, want gij lijkt mij een weinig zenuwachtig toe, en gij zoudt door uw nervositeit alles kunnen bederven.

— O, ik verlang er volsrekt niet naar, om er bij te zijn, riep de gelschietter haastig uit. Ik laat alles gaarne aan u over.

— Daaraan zult ge verstandig doen, mijn waarde heer, hernam de inspecteur. Gij kunt rustig in uw slaapkamer blijven, totdat wij u komen mededeelen, dat alles is afgelopen. De deur van dat vertrek zal zeker ook wel van flinke knippen voorzien zijn ?

— Er zijn drie grendels op de deur, en een nachtveiligheidsslot.

— Wel, kijk eens aan. Maar dat is prachtig. Gij hebt dan niets anders te doen dan u in te sluiten en rustig af te wachten, tot wij u komen zeggen, dat de lucht gezuiverd is, en de vogels geknipt zijn.

— Ik wilde dat alles voorbij was, zuchtte Karmalogos.

— Het zal vlugger voorbij zijn dan gij denkt, hernam de Inspecteur bedaard. Het blijft dus afgesproken, dat wij omstreeks acht uur één voor één binnenkomen, ten einde zoo weinig mogelijk argwaan te wekken, want Raffles is een zeer geslepen vogel.

— Ik zal er mij in voegen, mijnheer, riep de Griek uit.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ge met geen sterveling over de zaak moogt spreken, want de ooren van Raffles zijn scherp, en hooren veel.

— Mijn mond zal verzegeld zijn, dat moogt gij gerust gelooven, riep de beklagenswaardige geldschieder uit.

— Daar rekenen wij dan ook op. Tot vanavond dus, mijnheer Karmalogos.

— Tot vanavond, heeren, riep de Griek, met een poging om zich opgewekt en moedig voor te doen, maar die zoo jammerlijk mislukte, dat de drie politiebeamten vrij wat moeite hadden om hun ernst te bewaren.

HOOFDSTUK VI DE MIJN SPRINGT

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht.

De maan was achter de wolken verborgen, en de lucht zeer donker.

De kleine poort in den tuinmuur die zich uitstreckte langs het park van de villa van Lord Aberdeen ging voorzichtig open, en verleende snellen doortocht aan twee in avondtoilet gekleede mannen, die het volgende oogenblik met snelle schreden de stille zijstraat afliepen.

Zij droegen een langen, zwarten regenmantel.

Die twee mannen waren John Raffles en Charles Brand op weg naar het huis in de Osborn Street dat voor dien nacht het doel van hun tocht zou zijn.

Toen zij ver genoeg van de villa verwijderd waren, riepen zij een auto aan, die hen in een kwartier naar het huis van den Griek zou brengen.

Zij legden de rest van den weg te voet af, en bereikten omstreeks één uur het huis van den geldschieder.

De stille Osborn Street was zoo goed als verlaten en slechts nu en dan weerklonk de langzame stap van een patrouilleerende politieagent.

De beide vrienden hadden dien middag hun plan nauwkeurig uitgewerkt, en zij handelden als twee legeraanvoerders, die hun geheel veldtochtplan muurvast in het hoofd hebben.

Zij liepen de zijstraat in, bemoeiden zich voorloopig niet met het oude huis van den woekeraar, maar stonden een oogenblik stil

voor het aangrenzende huis, waarin een kleine groentezaak gedreven werd.

— De goede vriend die hier woont, denkt zeker geen oogenblik aan het gevaar dat hem van de zijde van de heeren-inbrekers kan dreigen, fluisterde Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn bosje loopers te voorschijn haalde. Hij heeft maar een kleine winkelzaak, en hij kan zich niet voorstellen, wie zich de moeite zou willen geven, hem met een nachtelijk bezoek te vereeren. Nu, wij zullen den stakker ook met vrede laten — en zijn huis alleen gebruiken als doortochtsgebied.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de winkel deur zonder eenige moeite en geruischloos geopend.

Het volgend oogenblik stonden de beide mannen binnen, en hadden zij de deur weder dicht gedaan.

Er heerschte hier een tastbare duisternis, maar Raffles scheen de oogen van een kat te hebben.

Hij nam Charles bij de arm en voerde hem voorzichtig met zich mede, dwars door manden met aardappelen, stapels groenten en andere landbouwvoortbrengselen, die den kleinen winkel met hun eigenaardigen geur vervulden.

Zoo bereikten zij een tweede deur, die niet eens op slot scheen te zijn.

Zij bleek toegang te geven tot een smalle gang, waar het al even duister was.

Raffles bukte zich naar Charles toe, en fluisterde hem in het oor.

— Voorzichtig loopen, want de oude planken kraken.

En Raffles kon dit zeer goed weten, want een paar dagen geleden, had hij, als kolen-drager vermomd, dit huis zeer nauwkeurig bestudeerd.

De beide vrienden bereikten zonder eenig gerucht te maken het einde van de gang, waar zich een glazen deur moest bevinden, die uitkwam op een kleine binnenplaats, waar de groentenhandelaar zijn voorraad in een schuurtje bleek te bewaren.

Ook deze deur werd zonder eenige moeite geopend en even later stonden de beide mannen weder in de buitenlucht.

— Waar zijn wij nu ? vroeg Charles.

— Die muur daarginds aan onze rechterhand sluit het kleine tuintje achter het huis van onzen Griekschen vriend af. Je ziet dat het zeer gemakkelijk ging.

— Inderdaad, mompelde Charles maar in zichzelf vond hij, dat men een man moest zijn als John Raffles, om dit als de eenvoudigste zaak ter wereld te vinden.

— Nu nog een ding voor wij over den muur klimmen, fluisterde Raffles. Wij houde n ons aan de oude afspraak — indien er ernstig gevaar dreigt en wij worden overrompeld bemoeien wij ons niet met elkander maar ieder zocht voor zichzelf.

— Wie of wat zou ons kunnen overrompelen ?

— O, zeg dat niet. De man kon wel eens niet naar bed zijn, of hij kon tijd vinden om de politie te waarschuwen, of het is niet zoo donker, als wij ons verbeelden, en ziet men ons over den muur klimmen — in een woord, men moet steeds met alles rekening houden. En nu aan het werk. Daar ginds is een plek, waar de muur het laagst is, en waar een reusachtig vat zuurkool staat, dat ons wel zal houden.

Charles twijfelde hier geen oogenblik en inderdaad bewees dit vat eenige oogenblikken later goede diensten, toen de beide mannen er op klommen en vandaar vlug als katten over den muur heen klauterden.

Zij stonden nu in een klein, zeer slecht onderhouden tuintje, hetwelk bij het huis van den Griek hoorde.

Daar binnen scheen alles in diepe rust verzonken te zijn.

De achtergevel was geheel in duisternis gedompeld en geen enkel lichtstraaltje drong naar buiten door.

— Ik geloof wel dat alles veilig is, fluisterde Raffles.

— Zijn er geen alarmsignalen ?

— Ja, maar die zullen we spoedig genoeg hebben opgeruimd.

De beide vrienden slopen nu over het gras naast een der smalle grintpaden naar de achterdeur van het huis.

Charles opende een kleine tasch, welke hij onder zijn mantel had gedragen en overhandigde Raffles eenige instrumenten.

Deze ontstak een kleine zaklantaarn, die har licht alleen recht vooruit wierp en bij het schijnsel daarvan begon hij met het buitenwerking stellen der alarminrichtingen.

Hij stak een schaar met zeer dunne, kromme bladen en lange stelen onder de deurreet door en spoedig had hij den draad gevonden en doorgeknipt.

Nu kon hij althans zonder gevaar de deur openen, en hij slaagde hier spoedig in, door gebruik te maken van een paar werktuigen zijner eigen vinding, welke Charles aanstonds weer inpakte, zoodra zij gebruikt waren.

De deur ging langzaam open, en de beide vrienden traden behoedzaam een volkomen duistere gang binnen, aan het einde waarvan schemerachtig het begin te zien was van een eikenhouten wenteltrap.

— Waar moeten wij zijn ? vroeg Charles fluisterend.

— Op de eerste verdieping. De brandkast staat in zijn particulier kantoor. Maar voor wij aan het werk gaan zullen wij ons deugdelijk moeten overtuigen, dat onze man slaapt, want zijn slaapvertrek is vlak naast zijn kantoor.

— Moeten wij onzen terugtocht niet dekken ?

— Natuurlijk. Wij zullen eerst de voordeur eens gaan voorzien.

De beide mannen liepen geruischloos door de gang en bereikten zoo de vestibule

Zooals zij wel verwacht hadden was de buitendeur voorzien van een tiental stevige grendels.

Zij haalden ze een voor een geruischloos terug en deden ook den ketting van de deur zoodat zij in geval van onraad niets anders hadden te doen dan de deur te openen.

Zij hadden dit alles verricht bij het flauwe schijnsel van een klein zaklantaarn.

Maar nu draaide Raffles een kleinen schakelaar van zijn lamp om, die aanstonds een helderder licht verspreidde.

Voor hem bevond zich nu de ouderwetse eikenhouten trap, die uitkwam op een zeer fraaie galerij met gebeeldhouwde leuning.

Raffles wenkte in de richting van de trap, en fluisterde :

— Die moeten wij op. Het is aan de linkerhand op de gaanderij, de tweede deur.

Katten konden niet meer gerucht hebben gemaakt dan de twee mannen toen zij de trap beklommen.

Zoo bereikten zij de gaanderij, die over de geheele breedte van de hall liep en zich aan weerszijden verder uitstreckte.

Eenige oogenblikken later stonden zij voor de deur van het werkvertrek van den Griek.

Charles wilde zijn tasch met werktuigen nederzetten, ten einde Raffles de noodige instrumenten te kunnen aangeven, toen hij een hand op zijn arm voelde.

— Wat is er ? vroeg hij ongerust.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Zijn scherp oor had eenig gerucht opgevangen dat hem vervulde met een vage vrees.

Hij stond stil, alsof hij uit marmer was gehouwen en al zijn zenuwen schenen zich in zijn ooren en zijn oogen samen te trekken.

Zoo stond hij daar geruimen tijd voorover gebogen als een roefdier, dat op het punt staat den sprong te wagen, of zich gereed maakt, een vijand te ontvangen.

Maar alles bleef stil in het oude huis.

Blijkbaar had hij zich vergist.

Hij wendde langzaam zijn gelaat naar Charles en fluisterde nauw hoorbaar :

— Ik meende zoeven... berg je lijf, Charles, schreeuwde hij eensklaps. Verraad. Wij zijn omsingeld.

Het volgende geschiedde in minder tijd dan er noodig is om het te schrijven...

Schoten klonken, ruw gevloek weerklonk in de smalle gang... het geluid van een wanhopige worsteling werd hoorbaar... er-

gens boven in huis klonk het gejammer van een doodelijk ontstelde vrouw, en daar bovenuit het zenuwachtig gegil van den geldschieder...

Lichamen bonsden dof tegen de wanden van de gang, verscheiden mannen hijgden van inspanning in een woedenden strijd...

Nu en dan een rauwe vloek... een kreet, een kreunend gerochel...

En daarop werd het langzamerheid stil...

Het was een angstaanjagende stilte, die niets goeds voorspelde.

Hier en daar begon een schijnsel te lichten en spoedig was de gang helder verlicht door een zestal zaklantaarns.

Dicht bij de trap, waarheen hij zich met inspanning van alle krachten had weten te slepen, in de hoop, zijn aanvallers te kunnen ontkomen, lag Raffles op zijn rug, stevig geboeid.

Zijn gelaat bloedde en een diepe schram liep dwars over zijn wang.

Dicht om hem heen, als uit vrees, dat hij toch nog zou kunnen ontsnappen, stonden een zestal politiebeambten, aangevoerd door den inspecteur die denzelfden middag ten huize van den Griek was verschenen.

Hij keek eenigen tijd zwijgend met een spotlach op zijn dunne lippen op den gevangene neder, en mompelde iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Toen klonk er boven uit het huis een vreesachtige stem, die vroeg.

— Is alles afgelopen ? Kan ik veilig beneden komen ?

— Als gij dat noodig acht, mijnheer Karmalogos, kunt gij het doen, riep de inspecteur terug.

— Hij is toch wel goed gebonden ?

— Hij kan geen lid verroeren, mijn waarde heer.

Ik verzeker u nogmaals, dat alles veilig is.

Er werden voetstappen hoorbaar en toen verscheen de geldschieder in het schijnsel van de lampen.

Hij was even wit als de slaapmuts, die zijn hoofd bedekte, en waarschijnlijk zouden politiemannen onder andere omstandigheden gelachen hebben om zijn uiterlijk,

zooals hij daar bevend en trillend stond, gehuld in een gebloemde kamerjapon, en terwijl zijn kleine gestalte grillige schaduwen wierp op den wit gekalkten muur achter hem.

Hij kwam behoedzaam naderbij, totdat hij vlak voor het weerlooze lichaam van Raffles stond.

Hij wierp een blik op den geboeiden man en mompelde toen :

— Ik zou de woorden wel willen herhalen, die Karel III sprak, toen men hem het lijk bracht van den Hertog de Guise, dien hij door sluipmoordenaars had laten afmaken.

— En wat zeide Karel III dan wel ? vroeg de inspecteur op spottenden toon.

— Hij zeide niets anders dan : « Wat is hij groot ! »

Er volgde een kortstondig zwijgen op deze woorden.

Raffles hield zijn blikken niet van den geldschietter afgewend, die onwillekeurig eenige stappen achteruit deed, onder den invloed van dezen blik.

— Hij kan zich immers niet bewegen ? vroeg hij aarzelend.

— Dat zeide ik u toch, hernam de inspecteur ongeduldig. Gij kunt hem schoppen als gij wilt.

— Zoudt gij dat waarlijk denken ?

— Neem er de proef maar van.

De lafhartige Griek kwam naderbij — en schopte den weerloozen man in de zijde...

Maar aanstonds deinsde hij weder achter, alsof hij een zweepslag had ontvangen, want de blik, dien Raffles hem toewierp, zonder een woord te spreken, was werkelijk verschrikkelijk.

— Breng hem spoedig weg, zeide Karmalagos op bevenden toon. Breng hem spoedig mijn huis uit. Ik wil niets meer met de zaak te maken hebben. En ik hoop dat

gij hem aan de galg helpt.

— O, hij zal zeker wel aan de galg sterven — of aan iets anders, zeide de inspecteur op eigenaardigen toon.

Daarop vervolgde hij :

— Brengt hem weg mannen.

— Wacht eens, riep de Griek uit, toen de politiemannen Raffles op ruwe wijze over-eind trokken.

— Wat is er mijnheer ? Houd ons niet langer op wat ik u verzoeken mag.

— Gij vertelde immers dat er twee zouden komen.

— Heb ik dat gezegd ? Dan moet ik mij vergist hebben, want alleen John Raffles hebben wij kunnen vatten. Vooruit.

Zes sterke mannen vatten den zwaargeboeiden man aan, die tot op dit oogenblik nog geen woord gesproken had, en voerden hem de trap af.

Maar halverwege keerde Raffles zich om en riep den Griek met zijn heldere, doordringende stem toe :

— Er zal een dag komen, waarop gij het u zult beklagen, dat gij een weerloozen man getrapt hebt, gij kleine Krates. Denk om mijn woorden en herinner ze u.

Een oogenblik later was hij weggevoerd en in de groote auto geplaatst, die voor de deur stond te wachten...

Maar de groote wagen kon nog geen 10 meter ver zijn, of het oude huis van den geldschietter was vervuld van gejammer en gehuil, terwijl de Griek als een razende rondliep en zich de weinige haren uit het hoofd trok, die zich daar nog bevonden.

Want bij een onderzoek van zijn werkkamer bleek het hem maar al te duidelijk, dat men hem op raadselachtige wijze geplunderd had — de brandkast was naar alle regelen der kunst geforceerd en tot op den laatsten penny van haar inhoud ontdaan.

HOOFDSTUK VII VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT

De auto reed in snelle vaart voort.

Vliegensvlug werkten de hersens in het hoofd van den gevangene.

Raffles vroeg zich vruchteloos af op welke wijze de Griek gewaarschuwd kon zijn en zijn komst had voorzien.

Hij ging alle mogelijkheden na, waarop zijn geheim kon zijn uitgelekt, en plotseling als met een schok, kwam hem het geluid van de voetstappen voor den geest, welke hij een paar nachten tevoren in de Osbornstreet had vernomen, toen hij met Charles zijn plan besprak.

Er moest een politespion in de buurt zijn geweest, die daar door het noodlot was heengevoerd, en die zich gehaast had zijn lastgevers op de hoogte te brengen van zijn voornemen.

Ja, op en andere wijze was het niet verklaarbaar.

Hoe het ook zij, hij was weer eens gevangen, na geruimen tijd de politie om den tuin te hebben geleid, en het zou nu zaak zijn, zich weer aan haar handen te kunnen onttrekken.

Welk een geluk, dat Charles zich bijtijds uit de voeten had kunnen maken.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan of deze zou hemel en aarde bewegen om hem te bevrijden.

Hij trachtte een blik achter zich te werpen, maar dit was onmogelijk, zoodat hij niet kon nagaan of hij gevolgd werd.

Maar spoedig hielden andere dingen zijn gedachten bezig.

Hij had verwacht aanstonds naar Scotland Yard te worden vervoerd om daar door den Hoofd-Commissaris van Politie te worden gehoord zooals altijd in dergelijke gevallen.

De auto volgde echter een geheel andere richting, en zijn verwondering nam toe, toen hij bemerkte, dat zij zich hoe langer hoe verder van het centrum der stad verwijderden en blijkbaar de Noordelijke wij-

ken opzocht.

Toen de rit omstreeks een uur geduurd had, in een vaart, die alleen een politieauto zich durft veroorloven, kon hij zich niet langer bedwingen en vroeg aan den inspecteur die tegenover hem zat, met de revolver in de vuist :

— Wilt gij mij zeggen, waarheen gij mij voert, mijnheer ?

— Ik heb geen bevoegdheid om u dat mede te deelen, mijnheer, antwoordde de politiebeambte koel.

— Maar wij hebben de Noordelijke wijken van de stad bereikt, en als wij in dit tempo voortrijden, zullen wij binnen tien minuten Londen achter ons hebben gelaten.

— Dan kan ik u slecht aanraden, nog tien minuten geduld te hebben, hernam de inspecteur op spottenden toon.

Raffles zweeg.

Hij nam het gelaat van den inspecteur van politie nauwkeurig op en liet toen zijn blikken over diens uniform glijden.

En plotseling zag hij iets, dat hem met groote verbazing en tevens ontsteltenis vervulde.

De pet, welke de politiebeambte droeg, was ongetwijfeld die van een inspecteur — maar de uniformjas droeg slechts twee gele strepen op de mouw — dat wil zeggen, dat zij behoorde tot de uitrusting van een commissaris 3de classe.

Nauwelijks had Raffles deze opmerking gemaakt of hij doorzag de geheele waarheid als bij het licht van een plotselinge bliksemstraal.

Dit waren geen politiebeamten, maar persoonlijke vijanden.

De spion die zijn nachtelijke instructies had afgeluisterd, was geen werktuig van de politie, maar van geheel iemand anders.

En hij werd op dit oogenblik ook zeker niet voor een hoofdcommissaris geleid — maar voor zijn doodsvijand.

Hij doorzag de geheele comédie.

De Griek was niet in het complot, men had hem bedrogen, en hem maar iets op de mouw gespeld.

Misschien viel er van dit alles iets op zijn gelaat te bespeuren, ofschoon hij zich alle moeite gaf, zijn ontdekking niet te verraden, want de gewaande inspecteur zeide op dreigende toon :

— Ik zou u aanraden geen pogingen te doen om te ontsnappen, want ik heb strenge orders gekregen, om u bij de eerste verdachte beweging eenvoudig neer te schieten.

Die raadgeving was vrij overbodig, want Raffles was niet alleen aan de handen, maar ook aan de voeten geboeid.

Vroeger was hij er al eens in geslaagd zich in een dergelijk geval van zijn handboeien te ontdoen en uit een politie-auto te ontkomen, nu zou dit onmogelijk blijken.

Hij begreep dat hij zich in zijn lot zou moeten schikken en afwachten wat dit over hem zou brengen, om misschien later een gunstiger gelegenheid te kunnen benutten.

Intusschen had de auto de laatste huizen van Londen achter zich gelaten en snelde nu langs een eenzamen weg voort, totdat zij plotseling een smallen grintweg insloeg, en eensklaps stilhield voor een kleine hoeve.

Het was hier volkomen stil, uitgezonderd het zachte geruisch van een kleine beek, niet veel meer dan een sloot, die met vrij sterk verval dicht langs het huis vloeyde, en een klein scheprad in beweging bleek te kunnen brengen, dat op het oogenblik echter in rust was.

Het huis was volkomen duister, maar toch scheen men de komst van de auto te hebben verwacht, want aanstonds nadat de chauffeur een blijkbaar afgesproken signaal met den hoorn had gegeven, werd de deur geopend en drong er een zwak lichtschijnsel naar buiten.

— Zijt gij het Chaplin, vroeg een zachte stem.

— Ja.

— En hebt gij hem ?

— Levend en wel.

— Dat zal den Meester genoeg doen,

klonk het uit de duisternis, gevolgd door een hatelijk lachje. Breng hem maar spoedig hier.

Raffles werd uit de auto gesleurd, en het huis binnengeduwde, ofschoon hij zijn voeten bijna niet bewegen kon.

De deur viel achter hem dicht.

Hij bevond zich in een smalle gang, die door een gaspit verlicht werd.

Aan weerszijden bevonden zich eenige deuren.

Het was zeker een oud vervallen moleenaarshuis, hetwelk sedert lang niet meer aan zijn vroegere bestemming voldeed.

Omstreeks het midden van de witgekalkte gang voerde een oude eikenhouten trap naar de eerste en eenige verdieping van het huis.

De bandieten duwden Raffles echter voorbij deze trap, en brachten hem naar een vrij groote kamer gelijkvloers, die tamelijk helder verlicht werd.

De eenige meubelen in deze kamer waren een lange tafel, met een zwart laken overdekt, en een achttal rieten stoelen die er omheen stonden.

Een negende stoel, die op een kleine verhooging stond, was tegenover een der korte zijden van de tafel geplaatst.

Het geheel zag er uit als een soort sjoefele rechtszaal.

Raffles werd naar een hoek van het vertrek geduwde, en daar vatten twee der bandieten voor hem post, ieder met een revolver in de vuist, terwijl de anderen aan tafel plaats namen.

Er bevonden zich thans zes personen in het vertrek, en Raffles begreep dat iedere poging om onder deze omstandigheden te willen ontvluchten, van te voren tot mislukking gedoemd was.

Hij zou dus een betere gelegenheid moeten afwachten...

De vier bandieten aan de tafel keken hun gevangene een oogenblik grijnzend aan, toen begon een hunner :

— Wel, John Raffles, wat zegt ge wel van onzen truc ?

— Niet kwaad bedacht, antwoordde Raffles kalm. Gij zijt schurken, maar ik erken dat gij schrandere schurken zijt.

Zoudt ge mij willen zeggen, wat ge met mij voor hebt?

— Wat denkt ge wel? Meent ge dat wij op de besluiten van den Meester vooruit loopen? Wach tmaär rustig af — het einde zal altijd nog te vroeg komen.

En na deze onheilspellende woorden, werd het gesprek plotseling afgebroken, want de deur ging open, en de Koning van de Misdaad verscheen op den drempel.

Hij was gemaskerd, want slechts twee der hier aanwezigen waren bendehoofden, die dus het recht hadden hem met onbedekt gelaat te zien, maar toch herkende Raffles hem aanstonds aan zijn gestalte.

Hij bleef een oogenblik onbeweeglijk op den drempel staan met gekruiste armen, en door de gaten van het masker wierpen zijn fonkelende oogen een blik vol woesten haat op zijn doodsvijand.

Nogmaals stonden de twee mannen tegenover elkander, die elkaars ondergang hadden gezworen — John Raffles, en professor Nicholson, de gentleman-inbreker die zijn beroep uitoefende bij wijze van sport en om nooddruftigen te helpen, en de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die moordde en brandstichtte om de laagste beweegredenen, die van de minste praktijken zooals chantage, niet afkeerig was, en die reeds eenige malen met eigen hand een lastigen vijand om het leven had gebracht.

Op Raffles' gelaat vertrok geen spier, en hij keek zijn doodsvijand met een verachtelijken blik en recht opgericht aan.

In het vertrek heerschte een doodsche stilte. Het leek wel of de bandieten hun adem inhielden, uit vrees voor den machtigen Meester en omdat zij wel gevoelden, dat in dit oude huis iets vreeselijks zou gebeuren.

Toen trad professor Nicholson langzaam binnen, na de deur achter zich te hebben gesloten, en begaf zich naar zijn plaats achter de tafel, zonder evenwel zijn blik een oogenblik van Raffles af te wenden, misschien in de stille hoop, dat hij daar een trek van vrees of zwakheid zou ontdekken.

Hij ging langzaam zitten, bracht de hand onder de soort toga van zwarte zijde, welke hij droeg en haalde daaruit een spitsen dolk te voorschijn van een eigenaardig model.

Hij plantte het wapen met forsche hand in het hout van de tafel, waarin het een paar centimeter diep bleef steken en zeide toen:

— Niet eerder zal ik dit wapen weder aanraken, ten teeken mijner waardigheid, voor gij in dit huis den laatsten adem zult hebben uitgeblazen.

Raffles keek Nicholson met zijn door-dringende grijze oogen fier aan en zeide:

— Gij zijt op dit oogenblik weder de sterkste, professor Nicholson — maak het kort — dat is alles wat ik u vraag.

De Meester barstte in eens helsch gelach uit.

— Kort? Ik zou het kort maken? Man, gij zijt krankzinnig. Denkt gij met een kind te doen te hebben? Denkt gij dat ik zoo gemakkelijk vergeef? Meent gij dat ik mij niet herinner hoe door uw toedoen, rechtstreeks of indirect dozijnen van mijn beste mannen om het leven zijn gekomen? Hebt gij mijn kostelijke schatkamer, den Duivelsvinger met alles wat hij bevatte, niet in de golven doen verzinken. Mijn levenswerk waarop ik al mijn hoop had gesteld? Hebt gij niet tal van plannen gedwarsboomd, welke ik had opgemaakt? En gij wilt dat ik het kort zal maken? Ha, ha. Hoort ge dat mannen?

Een dof gemompel volgde op deze vraag, maar geen der aanwezigen gaf een duidelijk antwoord hierop.

Zij wisten blijkbaar zelf nog niet, wat hun duivelsche meester voornemens was.

— Gij kunt doen wat gij wilt, hernam Raffles koeltjes. Als gij u maar niet voorstelt, dat ge mij vrees kunt aanjagen.

— Gij spreekt boud, John Raffles. Wij zullen zien, of gij evenveel moed zult toonen in het aangezicht van den dood, een dood die u niet aanstonds zal neervellen, maar die u langzaam zal besluipen. Gij zijt honderdvoud den dood schuldig, want gij hebt ons onberekenbare schade berokkend. Gij zijt den dood schuldig, niet alleen van mij, maar van het gansche Genootschap — gij moet verdwijnen.

Raffles keek Nicholson strak aan.

Op diens gelaat was geen spoor van eenig menschelijk gevoel waar te nemen, en hij begreep, dat hij even goed zou kunnen trachten het medelijden van een uitgehongerden tijger in te roepen.

Niet dat hij dit voornemens was, want hij zou liever duim voor duim de huid van het lichaam hebben laten stroopen, dan aan dezen ellendeling de voldoening te verschaffen, dat hij zich voor hem vernederd had.

Gij kunt dat zoo lang of zoo kort maken, als gij wilt, professor Nicholson — gij zult mij steeds hetzelfde zien : bereid om den dood tegemoet te treden onverschillig in welken vorm hij zich voordoet. Al zoudt ge verfijnder zijn in uw martelingen dan een Indiaan, ja, al zoudt ge bij de Chineesche beulen in de leer zijn geweest — gij zoudt mij niet zien sidderen. Tot het laatste oogenblik zou ik u tarten — en met mijn laatste restje kracht zou ik u in het gelaat spuwen.

Met een gebrul als van een wild dier was de Meester overeind.

Het scheen alsof hij den dolk wilde losrukken uit het tafelblad en zich op zijn stoutmoedigen vijand wilde werpen — maar hij wist zich met inspanning van alle krachten te beheerschen, en nam weder plaats, ofschoon zijn handen trilden van woede en het zichtbare deel van zijn gelaat afschuwelijk bleek was.

Na eenige oogenblikken vervolgde hij :

— Gij zult er aanstonds zelf over kunnen oordeelen of gij gelijk hadt met zoo te snoeven.

Hij stond op en zeide op bevelenden toon tot de anderen :

— Breng hem naar den kelder.

HOOFDSTUK VIII DE WRAAK VAN PROF. NICHOLSON

De vier bandieten waren opgestaan en hadden Raffles vastgegrepen terwijl de beide anderen hem met hun revolvers in bedwang hielden.

Hij werd de kamer uitgebracht en weer ging het de gang door, waarbij hij voetje voor voetje moest loopen, daar zijn enkels met stalen boeien aan elkander waren bevestigd, en slechts weinig speling toelieten.

De deur die het dichtst bij de straatdeur was, werd geopend, en nu vertoonde zich het begin van een steenen trap van omstreeks 20 treden.

De twee gewapende bandieten gingen vooruit en daarop volgden de anderen, die Raffles stevig bij de armen hielden.

Een oogenblik dacht de Groote Onbekende erover, aan alles een einde te maken, door zich te verzetten, zoodat de revolvers hun werk zouden doen — maar hij was een mensch en zelfs het laatste sprankje hoop wilde hij zich niet laten ontgaan.

Twée der bandieten droegen een elektrische zaklantaarn.

Eindelijk bereikte de kleine stoet, die

door Nicholson gesloten werd een kelder van omstreeks 3 meter in het vierkant en bijna 4 meter hoog.

Misschien was hij overdag flauwtjes verlicht door het schijnsel, dat dan binnendrong door een klein raam dat zich hoog tegen de zoldering bevond, ongeveer drie meter van den grond.

De bodem was vochtig uitgeslagen en bestond uit roode tegels.

Het eenige wat er in den kelder te zien viel, was een ijzeren pilaar in het midden van den vloer, die tot aan de zoldering reikte, en die blijkbaar van veel jongeren datum was dan de kelder zelve, want zij glansde nog van nieuwhed, terwijl de pilaar verroest was.

— Maak hier wat licht, beval de meester kortaf, die geen oog van Raffles had afgewend.

Een der bandieten ontstak een kleine petroleumlamp en hing haar op aan een haak in den muur, zoo hoog, dat hij daarbij op zijn teenen moest gaan staan.

— Bindt hem vast, klonk opnieuw de bevelende stem van den Koning van de Misdaad.

Raffles wer dnar het midden van den kelder getrokken, en daar bonden ruwe handen hem zoo stevig vast aan de ringen, die in den pilaar waren geklonken, ter hoogte van zijn enkels en van zijn borst, dat de touwen hem in het vleesch sneden.

Nicholson overtuigde zichzelf, dat er zelfs voor een man als Raffles niet aan te denken viel om de touwen los te maken en plaatste zich toen vlak voor zijn doodsvijand.

— Luister nu maar goed, John Raffles. Luister, zeg ik u, want gij moet weten op welke wijze gij zult sterven. Ik weet niet of gij hebt opgemerkt, dat er langs dit oude huis een kleine beek loopt, die lang geleden een molenrad in beweging bracht, waarvan gij de as daarginds boven in de zolder nog kunt zien. Gij begint het misschien al te raden ? Dat moet wel, want men heeft mij u altijd afgeschilderd als een zeer schrandere man. John Raffles, die kleine beek zal uw moordenares worden. Wij zullen haar aanstonds afdammen, het werk van een kwartiertje — zoodat haar loop gewijzigd wordt. Gij begrijpt misschien de gevolgen ? Anders wil ik ze u wel mededeelen.

Hij wachtte even, als om te zien, welken indruk zijn woorden maakten en vervolgde toen :

— Ziet gij daar die spleet in den muur ? Onwillekeurig wendde Raffles het hoofd in deaangegeven richting en nu zag hij in den muur van den kelder een spleet van omstreeks drie cm. breedte en een paar dm. hoogte.

— Het is heel eenvoudig ! ging Nicholson grijslachend voort. Het water van de afgedamde beek zal een andere bedding zoeken, en, zooals de natuurwet u leert, de laagstgelegen plaatsen vullen. Welnu, daartoe behoort deze kelder. Zoodra wij met het afdammen gereed zijn, zult gij door gindsche spleet het water zien binnendringen. O, dat gaat natuurlijk niet zoo vlug. Gij zijt geen domoor en gij zult wel begrijpen, dat men een kelder met een oppervlakte van 9 vierkante meter, waarbij dan nog de schuin oplopende trap komt, niet zoo spoedig vult. Maar toch — ik ben er van overtuigd, dat binnen een uur, laat ons zeggen anderhalf, het water wel zoo hoog zal gestegen zijn, dat gij er eenigen last van zult ondervinden. Wat dunkt u ?

Raffles antwoordde niet.

Hij zag nu in zijn ganschen omvang het vreeselijk lot dat hem te wachten stond — een langzame, onafwendbare verdrinking, welke hij een uur, en misschien langer van tevoren zou moeten afwachten.

En toch bewoog er geen spier op zijn mannelijk gelaat, en toch knipperden zijn oogleden niet.

Met fier opgericht hoofd stond hij tegenover zijn doodsvijand.

Hij wilde hem de voldoening niet gunnen zijn gevangene te zien sidderen.

— Zegt gij niets over mijn plan ? Vindt gij het niet voortreffelijk bedacht ? vroeg Nicholson hoonend.

— Het is u waardig — dat is alles wat ik er van zeg, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Nu, dan blijft mij niets anders over, dan u vaarwel te zeggen — of liever tot weerziens, want ik ben vast overtuigd, dat wij elkander in de hel zullen terug zien.

— Het staat in ieder geval vast, dat gij er heen gaat, professor Nicholson, hernam Raffles kalm. Wat mij betreft, als ik de kans moest loopen, u in den hemel te ontmoeten, dan geloof ik dat ik nog liever afstand zou doen van de eeuwige zaligheid. En nu zult ge wel zoo goed willen zijn, mij van uw tegenwoordigheid te bevrijden — als ik moet sterven, dan wil ik dat althans in eenzaamheid doen.

Nicholson hief met een woedend gebaar zijn vuist op, als om zijn vijand in het gelaat te slaan, maar hij wist weer zichzelf meester te blijven.

— Aan het werk, mannen, riep hij uit. Over anderhalf uur moet alles afgeloopen zijn, want dan breekt langzamerhand de dag aan en dat zou onze plannen kunnen dwarsboomen.

De bandieten verwijderden zich, na nog een laatsten blik op den ter dood veroordeelde te hebben geworpen, die hoog opgericht zijn vijanden tot het laatst scheen te tarten.

Het schijnsel van de electriche lantaarns verdween, en nu werd de kelder slechts verlicht door het rossige schijnsel van de kleine petroleumlamp.

Het laatste wat Raffles zag, was de zwarte toga van den Koning van de Misdaad.

Toen hoorde hij nog een hoonend lachje, het geschuifel van de voetstappen over de treden van de steenen trap, het dreunend dichtvallen van de zware kelderdeur, en

toen was alles stil om hem heen...

Neen, toch niet geheel en al, want zijn scherp oor ving een zacht gerucht op, waarvan hij den oorsprong dadelijk begreep.

Het waren de gewone gasten van alle kelders — de ratten.

Vrij spoedig waren zijn oogen aan de halve duisternis gewend, en hij kon nu de kleine lichamen duidelijk onderscheiden, toen zij met vlugge bewegingen over de vochtige steenen draafden, op zoek naar voedsel, wat hier niet te vinden was — maar dat er misschien binnen korten tijd in overvloed zou zijn...

Raffles trachtte zich te bewegen, poogde zijn enkels en polsen wat lossen te maken, maar spoedig zag hij in dat het vruchteloos was.

Hij zon op middelen om het touw stuk te krijgen, maar hij vond er geen.

Het was hem niet mogelijk het te bereiken, zelf niet met zijn tanden, want de bandieten hadden er voor gezorgd, dat de touwen niet hooger kwamen dan tot zijn middel.

Hij wrong zich in allerlei bochten, in de hoop het touw lossen te maken, maar hij bereikte er slecht mede, dat het des te dieper in zijn vleesch drong.

Een oogenblik koesterde hij de flauwe hoop, dat de ratten misschien door de lucht van het nieuwe touw zouden worden aangetrokken en het zouden doorknagen, maar helaas — de teerlucht scheen de kleine knaagdieren juist af te schrikken.

Toen poogde hij uit alle macht aan de ijzeren pilaar te rukken, maar hij had evengoed kunnen trachten een pijler van de Tower-Bridge omver te halen — de pilaar was al te stevig in vloer en zoldering gemetseld.

Plotseling trof een nieuw geluid zijn oor.

Het was een zacht ritselend geluid en aanstonds begreep Raffles wat het was.

Hij wendde zijn gelaat naar de spleet in den muur.

Het schijnsel van de petroleumlamp weerkaatste in een zeer dun straaltje water, niet dikker dan wat een niet geheel dicht gedraaide waterleidingkraan doorlaat, dat uit de spleet traag langs den muur

vloeide. Maar spoedig nam deze straal in dikte toe.

De bandieten hadden blijkbaar hun werk beëindigd en het beekje afgedamd.

En enkele minuten later stroomde het heldere water, dat Raffles den dood moest brengen, in een polsdikken straal, met een klaterend geluid in den kelder.

Raffles zag hoe een plas zich op den grond vormde, die zich langzaam uitbreidde.

De ratten begonnen angstig piepend hoe langer hoe sneller heen en weder te draven.

De kleine dieren zochten een uitweg, om zich te beschermen tegen het water dat langzaam, heel langzaam, maar onverbiddeijk steeg.

Eentonig ruischte de dunne stroom, die uit de spleet in den muur te voorschijn kwam, en na eenige minuten was de geheele bodem van den kelder met water bedekt.

En niets anders dan dit gerucht van het binnenstroomend water...

Geen menschelijke stem, geen enkel teken van leven buiten den kelder in het oude huis.

Het leek of het uitgestorven was, en toch wist Raffles maar al te goed, dat zich boven zijn hoofd, op slechts weinige meters afstand zijn doodsvijand en diens handlangers bevonden, die rustig en lachend, drinkend en spottend op zijn dood zouden wachten, een dood, die even onafwijsbaar scheen als het noodlot zelf.

Het water steeg...

Het had nu de voeten van Raffles reeds geheel overdekt, en klom langzaam, afschuwelijk langzaam langs zijn beenen omhoog.

Hij voelde er de koude van in zijn ledematen opstijgen.

De ratten waren reeds alle verdronken en hun zwarte lijfjes dreven hier en daar op het even rimpelend water.

Na een half uur ongeveer was het water halverwege de dijen van den ter dood veroordeelde gestegen.

Nog eenige malen had Raffles met een wanhopige krachtinspanning getracht de touwen te verbreken, die hem aan den paal boeiden, maar ten slotte had hij het nuttelooze van zijn pogingen ingezien.

Ondanks zijn geestkracht, begon een doffe berusting zich van hem meester te maken.

Ditmaal zou het dus zoo zijn.

De dood grijsde hem tegen en zou hem over een half uur met zijn kille vingers tegen de strot hebben gegrepen.

Hij liet zijn geheele leven snel aan zijn geest voorbijgaan, en hij stelde zich de vraag, of hij een goed mensch was geweest.

En dit was zijn conclusie :

— Ik had het kunnen zijn, als de vervloekte Maatschappij anders ingericht geweest ware. Niemand behoefde te stelen, als iedereen genoeg had. Kapitaalophoping, schraapzucht en uitbuiting maken van dief...

Hij liet het hoofd op de borst zinken.

Het water was tot zijn borst gestegen...

Nog een kwartier, misschien twintig minuten, en alles zou voor goed voorbij zijn.

De petroleumlamp, blijkbaar te hoog opgedraaid, was gaan stoomen en een walgelijke lucht begon den kelder te vervullen.

John Raffles, de Groote Onbekende, maakte zich gereed om den Grooten Stap te ondernemen...

* * *

In de duisternis, op ongeveer 50 meter van het huis stond een man, die zich verborg achter eenig struikgewas, en die zijn blikken onafgebroken op het huis gevestigd hield.

Die man was Charles Brand.

Door zijn weergalooze lenigheid en snelheid was hij er in geslaagd in het huis van den Griek door de aanvallers heen te dringen, nog voor zij hem hadden gezien.

Hij had de voordeur weten te bereiken, en dank zij de voorzorgsmaatregelen welke Raffles na zijn binnenkomen had genomen, kon hij haar vliegensvlug openen en de straat opsnellen.

Voor het trottoir stond een groote auto, blijkbaar een politieauto.

De chauffeur zat achter het stuurwiel ineengedoken, en scheen de straat in het oog te houden.

Een oogenblik aarzelde Charles.

Als de man in de richting van de straatdeur keek, zou hij hem zeker aanstonds in het oog krijgen, ondanks de duisternis.

Hij schoof dus vlug langs den muur, dook zoo diep mogelijk in elkaar, snelde den kleinen voortuin door en wipte over het hek, hetwelk den tuin van de straat afsloot en dit alles zoo snel en zacht, dat de chauffeur er blijkbaar niets van gehoord had.

Maar hoe hem nu te volgen, bromde de jonge man in zichzelf, terwijl hij zich in een duister portiek verschulde. Achter op de auto gaan zitten is veel te gevaarlijk en bovendien zouden zij mij zeker opmerken, als zij het huis uitkomen.

Hij wist dat er op 50 passen afstand een handelaar en verhuurder van motorrijwiel woonde.

Waarschijnlijk zou de man slapen, maar de zaak was van te groot belang om haar niet te beproeven. Hij wilde in ieder geval in de onmiddellijke nabijheid blijven van zijn trouwen makker, want wellicht deed zich een gelegenheid voor, hem onderweg te bevrijden, en hij moest althans weten waarheen de politieagenten Raffles zouden voeren.

De handelaar zou natuurlijk ook wel een telefoon hebben, waardoor hij James zou kunnen waarschuwen.

Hij bedacht zich geen oogenblik meer, maar rende zoo snel zijn voeten hem dragen wilden naar het huis van den handelaar, en belde aan.

Zooals hij wel dacht, sliep de man, maar door te blijven bellen, bewerkte Charles ten slotte dat er sloffige voetstappen in de gang hoorbaar werden, de winkeldeur voorzichtig op een kier werd geopend en daarachter het tamelijk knorrige gezicht verscheen van den winkelier die den zonderlingen bezoeker wantrouwend opnam.

— Wie zijt gij en wat is er van uw dienst ? vroeg de man.

— Wie ik ben komt er minder op aan, mijn waarde heer, maar de dienst die ik van u verlang is deze : Ik zou gaarne een motorrijwiel van u koopen.

— Zijt gij krankzinnig, mijnheer ? Zijt gij dronken ? Of zijt gij soms beiden ? Komt gij in het holst van den nacht fatsoenlijke menschen uit hun bed halen om een motorrijwiel te verkopen ?

— Waarom niet — als er een goede prijs voor betaald wordt. Gij hebt toch zeker wel een tweedehands machine die snel loopt ?

— En als ik er een had — wat zoudt gij er mee willen doen ? vroeg de winkelier achterdochtig.

Er op rijden, mijnheer. Werkelijk niets anders — alleen maar er op rijden.

De winkelier stond op het punt zijn deur met een nijldigen slag dicht te werpen, maar een paar woorden van den nachtelijken bezoeker waren voldoende om zijn woede te temperen.

— Als de machine hard genoeg loopt, dan wil ik er u duizend pond voor betalen, hoe oud ze ook is.

Duizend pond sterling is een groot bedrag voor een tweedehands handeltje, zelfs in het hartje van den nacht, en het was dus niet te verwonderen, dat de winkelier zijn deur eensklaps opendeed en vriendelijk glimlachend grijsde : Kom binnen, mijnheer — ik heb nog juist iets van uw gading.

Charles trad binnen, de winkelier maakte licht in zijn winkel, en binnen enkele tellen had de jonge man met het oog van een kenner een gebruikte, maar nog voortreffelijke machine uitgezocht, die echter hoogstens twee à driehonderd pond waard was.

Terwijl hij zijn portefeuille uithaalde teneinde te betalen vroeg hij :

— Mag ik even van uw telefoon gebruik maken ?

— Gaat uw gang mijnheer, antwoordde de winkelier, die zijn verbazing voelde toenemen, ofschoon hij geen termen scheen te vinden, om aan dat gevoel lucht te geven tegenover iemand die 1000 pond betaalde voor een rijwiel dat er 200 waard was.

Charles stapte op het toestel toe, en had zich even later in verbinding gesteld met James.

In de geheime taal, die alleen voor den chauffeur verstaanbaar was, zeide Charles vlug en nadrukkelijk :

— Luister goed, James. De vrijheid van Mylord loopt groot gevaar en wij moeten hem tot iederen prijs redden. Onze onderneming is mislukt, ik ben op vrije voeten, maar zij zullen hem wegvoeren in een auto. Neem den snelsten wagen uit de garage,

voorzie je van wapens en kijk goed naar de lucht. Over tien minuten, zal ik een vuurpijl oplaten, teneinde je onze richting aan te geven. Je kent de beteekenis van de kleuren. Volg mij, waarheen ik ook ga.

Hij hing het toestel weder op, nadat James verklaard had dat hij zijn bevelen stipt zou opvolgen en haalde daarop het noodige geld uit zijn portefeuille.

Hij betaalde zonder een oogenblik te aarzelen het tienvoudige bedrag, liet de benzinetank en het olie-reservoir bijvullen en verdween, den winkelier in zeer gemengde gevoelens achterlatend : Vreugde over het buitenkansje dat hem zoo onverhoeds ten deel was gevallen, en achterdocht wat betreft de plannen van zijn bezoeker.

Hij begaf zich echter met een volkomen blijmoedig, hart ter ruste, overwegende, dat de 1000 pond iets kostbaar waren, terwijl zijn argwaan zeer goed misplaatst kon zijn en hem bovendien geen penny opleverde.

Charles wierp aanstonds een blik in de richting van het huis van den Griek, en zag tot zijn vreugde, dat de groote auto nog steeds voor het hek stond.

Hij stelde zich verdekt met zijn machine op in een zijstraat, op gevaar af door een politieagent te worden verrast, wiens argwaan waarschijnlijk niet zoo gemakkelijk te sussen zou zijn, als dat van den rijwielhandelaar.

Het geluk was hem echter gunstig, want hij stond daar nauwelijks een paar minuten op de loer, of hij zag een aantal personen snel uit het huis komen en op de auto toelopen.

Zelfs op dezen afstand kon hij de gestalte van Raffles waarnemen, die door de politieagenten werd vastgehouden.

Het volgende oogenblik reed de auto weg.

Charles liet geen seconde verloren gaan, maar sprong op zijn motorrijwiel en begon de auto te volgen.

Hij had zijn horloge nauwkeurig geraadpleegd toen hij aan het telefoontoestel stond en hij wist, dat James hetzelfde zou hebben gedaan.

Juist toen de tien minuten voorbij waren hield hij even stil teneinde zijn eerste vuurpijl op te zenden, en klein handig voorwerp, waarvan hij er gelukkig dien avond een

dertigtal had medegenomen.

Zij waren niet te vergelijken met de gewone vuurpijlen, en nauwelijks zoo groot als een potlood, maar zij stegen toch hoog genoeg boven de huizen uit, en gaven voldoende licht om op een tiental kilometers afstand te worden waargenomen.

Hij behoefde geen vrees te koesteren, dat men in de voor hem uitrijdende auto iets van de vuurpijlen zou zien, want het was gelukkig een dichte wagen, en hij zorgde wel, op een voldoende afstand te blijven.

Toen Charles de auto ongeveer een half uur gevolgd had, kwam het met een schok

tot zijn bewustzijn, dat de auto niet alleen Scotland Yard voorbij was gereden, maar ook het Huis van Bewaring.

— Waar duivel brengen zij hem heen? vroeg hij zich met verbazing af, juist nadat hij een tweede vuurpijl had opgelaten.

En wel mocht hij die vraag zich stellen, want na een kwartier was er geen sprake meer van dat de politie haar gevangene naar een der gevangenissen in de City zou brengen — en een half uur later had de auto, tot Charles groote ongerustheid en toenemende vrees de grens van Londen achter zich gelaten.

HOOFDSTUK IX

ALS DE NOOD HET HOOGST IS...

Professor Nicholson zat met Old Bunny in een der bovenste vertrekken van het oude huis, en hield zich bezig met het tellen van den buit, welke zijn mannen hadden meegenomen uit het huis van Karmalogos, den Griekschen woekeraar, en die eigenlijk bestemd was geweest om in handen van den Grooten Onbekende te vallen.

Het was een klein, kaal vertrek, waar geen andere meubels stonden dan een vervelooze tafel en eenige stoelen.

Nicholson had zijn masker afgedaan en op zijn smal, mager gelaat lag een duivelsche trek van vreugde en zegepraal.

De geheele tafel was bedekt met een aantal pakjes keurig toegebonden bankbiljetten, papieren van waarde en stapels goudgeld.

Zij waren blijkbaar zoeven uit een groote lederen tasch gehaald, die thans geopend op een der stoelen lag.

— Een goede nacht, Old Bunny! zeide Nicholson met een afschuwelijken grijns. Een schoone buit en John Raffles, van wien daar beneden een smakelijk hapje voor de ratten wordt bereid. Het kon niet mooier, en ik heb alle redenen om met voldoening op dezen nacht terug te zien.

— Hoeveel is er ongeveer, meester? vroeg de oude schurk, wiens kleine oogen van hebzucht glinsterden.

— Aan bankpapier ongeveer 100.000 p., aan goud iets meer dan 4000 en aan effecten bijna 15.000 pond — maar daaraan zullen wij voorloopig weinig hebben en misschien zullen zij wel steeds waardeloos blijven. Maar ook zonder deze laatste papieren ben ik zeer tevreden over het resultaat.

Hij zweeg, en liet eenige goudstukken door zijn magere maar gespierde vingers glijden.

Het werd nu even stil in het vertrek, en nu kon men, door den afstand gedempt uit een ander vertrek in het huis, ruw gelach en dronkemansgezang hooren.

Na eenigen tijd vervolgde Old Bunny:

— Zijt gij er nu zeker van, meester, dat de maatregelen tegen John Raffles goed genomen zijn?

— O ja, daar kunt gij van op aan. In alles is voorzien.

— Maar veronderstel nu eens, dat het water niet hoog genoeg in den kelder stijgt.

— Daar bestaat volstrekt geen vrees

voor. Trouwens, ik heb nog meer pijlen op mijn boog, Old Bunny.

Hij keek zijn medeplichtige met een hel-schen spotlach aan en vervolgde :

— Als het water zijn plicht niet mocht doen — dan zal een ander element mij te hulp komen. Ik wil je wel in vertrouwen zeggen wat het is. Ik heb in een der andere kelders een kleine hoeveelheid dynamiet — o, niet zeer veel, maar toch ruimschoots voldoende, om dat oude wrak van een huis tot pulver te slaan.

Old Bunny was onwillekeurig verbleekt, en leunde met een verschrikt gelaat achterover in zijn stoel.

— Dynamiet, stamelde hij.

— Je hoeft je niet ongerust te maken, Old Bunny. Je hebt niet met een ezel te doen, grijnsde de meester met een spottend lachje. Het uurwerk is nauwkeurig geregeld.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en vervolgde :

— Over twintig minuten zal het water zoo hoog gestegen zijn, dat de ziel van John Raffles ter helle is gevaren. Ik heb dat zeer nauwkeurig berekend. Vijf minuten later zullen wij het huis verlaten hebben met onzen buit en een half uur daarop zal het uurwerk, hetwelk ik heb bedacht, zijn afgelopen, waardoor het dynamiet tot ontploffing wordt gebracht. Is dat niet prachtig verzonnen ?

— Inderdaad meester, het is... — het is buitengewoon geniaal, stotterde Old Bunny, merkbaar bevende. Maar toch — wie weet... vergissingen zijn nooit uitgesloten — als het uurwerk eens...

— Te vroeg afliep, wil je zeggen, Old Bunny ? vulde Nicholson den zin aan, terwijl hij een onaangenaam lachje liet horen. Ja, dat zou zeker zeer onaangenaam zijn, maar ik verzeker je, dat je je volstrekt niet ongerust hoeft te maken. Ik herhaal je, dat ik geen kind ben, en zeer goed weet wat ik doe. Als je het weten wilt — het uurwerk in kwestie is een gewone wekker, en ik heb het nog nooit bijgewoond, dat een wekker in een uur tijds een half uur voorloopt.

Deze mededeeling scheen den ouden schurk een weinig gerust te stellen, maar toch wierp hij nu en dan een schichtig blik naar de deur, alsof hij niets liever

verlangde, dan dit oude huis te verlaten, waar de dood in den kelder op hem loerde.

— En zijn wij beiden de eenigen die dit weten ? vroeg Old Bunny na eenige oogenblikken.

— Ja, het is een aardig geheimje tusschen ons tweeën. Gij zult moeten toegeven dat het goed gevonden is. Eindelijk is dan toch het uur geslagen, dat ik mij van mijn doodsvijand kan ontdoen. Nog tien minuten en het zal met hem gedaan zijn. Het water moet hem nu reeds tot de keel komen. O, ik kan mij zijn doodstrijd zoo goed voorstellen. Ik wilde wel...

Maar de Koning van de Misdaad kon niet uitspreken.

Het eenige raam van het vertrek werd opengeduwde, en twee mannen sprongen vlug en geruischloos als katten in de kamer.

Het waren Charles Brand en Henderson.

De reusachtige chauffeur verloor geen oogenblik met praten maar gebruikte aanstonds zijn ijzerharde knuisten, die een taal spraken, zoo duidelijk dat zij niet kon worden misverstaan.

Terwijl Charles Brand Old Bunny zijn revolver onder den neus duwde en hem zacht maar dreigend toefluisterde : « Je handen op, oude bandiet, of je hebt geen seconde meer te leven ! » trad James op den Koning van de Misdaad toe, en voor dat de ellendeling van zijn schrik en ontsteltenis bekomen was, en een enkelen kreet had kunnen slaken, had de chauffeur zijn vuist op zijn kaak laten neerkomen met een dreunend geweld, en waardoor hij als een os geveld werd.

Wat er nu volgde was in een ommezien gedaan.

Old Bunny werd onschadelijk gemaakt, doordat hem een prop in den mond werd gestopt en zijn armen en beenen stevig gebonden werden.

Er lag een uitdrukking van de vreeslijkste ontzetting op het gelaat van den ouden bandiet, en vruchteloos scheen hij te willen spreken — de prop in zijn mond belette het hem.

Hij dacht aan het dynamiet daar beneden in den kelder.

Hij en Nicholson waren de eenige die er van wisten — en hij was gekneveld, niet

bij machte om eenig geluid te maken, terwijl de Meester van de Misdaad daar buiten kennis neder lag.

Nog vijf en dertig minuten en een verschrikkelijke ontploffing zou het huis doen instorten boven allen die er zich bevonden.

Vruchteloos wentelde de bandiet zich om en om, en de uitdrukking op zijn gelaat was vreeselijk om aan te zien.

— Bindt hem vast, James, beval Charles kortaf. Hij maakt te veel leven en zou de anderen kunnen waarschuwen.

James gehoorzaamde, terwijl Charles den nog altijd bewusteloozen Nicholson op dezelfde wijze knevelde en boeide en hem daarna stevig vastbond aan een zware kram die hij in een der raamposten vond.

— Zullen wij weder langs de ladders naar beneden gaan, mijnheer? vroeg James, toen de beide bandieten zich niet meer konden verroeren of eenig geluid geven.

— Neen, James, waarom zouden wij de gangdeur niet gebruiken? Ik hoor daar reeds de stemmen der anderen. Zij zijn slechts met hun vieren.

— Maar waar zou Mylord zijn?

— Ik weet het niet — zij moeten het ons zeggen. Vooruit. Wij hebben geen tijd te verliezen.

Na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat de Koning der Misdaad zich niet kon bewegen, snelden de beide mannen het vertrek uit.

Zij gingen af op het geluid van het gezang en het ruw gelach, en moesten daartoe een trap afdalen.

Spoedig stonden zij stil voor een deur waarachter luid stemmenrumoer klonk.

— Heb je de touwen? vroeg Charles op fluisterenden toon.

— Alles in orde, mijnheer Brand, antwoordde de reus eveneens fluisterend.

— Vooruit dan. Naar binnen.

Charles draaide even voorzichtig aan de kruk van de deur, doch deze was gesloten.

Maar het volgende oogenblik had James zijn voet opgelicht en de wrakke deur tot splinters getrapt.

De beide mannen keken in een vertrek, dat vol tabakrook stond en waar vier bandieten om een tafel zaten bezig met kaarten en drinken.

Zij waren zoo verrast, dat zij aan tegenweer zelfs niet dachten.

Zelfs voor dat Charles het bevel daartoe had gegeven, gingen vier paar handen de hoogte in.

James nam hun snel de wapens af, die hij bij zich stak. Revolvers en dolkmessen.

— En zeg mij nu aanstonds, waar gij den man gelaten hebt, dien gij hierheen hebt gebracht, zeide Charles nadat al de bandieten stevig geboeid worden. Of bij God — ik schiet u allen als honden neer.

De bandieten schenen elkander even met de oogen te raadplegen, maar hun monden bleven gesloten.

Charles scheen hun gedachten te raden.

— Zijt gij soms bevreesd voor den Meester? vroeg hij haastig. Laat ik u dan zeggen, dat wij ons van hem hebben meester gemaakt, en dat hij voor goed onschadelijk is. Gij kunt zelf er u nog slechts door benadeelen, door mij de verblijfplaats van uw gevangene niet mede te deelen, die wij zonder u toch wel zouden vinden.

Dat scheen de bandieten te overtuigen, want twee riepen er tegelijk:

— Hij is in den kelder — de deur die het dichtst bij de huisdeur is — daar op de tafel ligt de sleutel.

Met een sprong was Charles bij den grooten koperen sleutel, en het volgende oogenblik waren de beide mannen het vertrek weder uitgestormd.

Charles opende met behulp van den sleutel de kelderdeur, maar met een vreeselijken kreet van ontzetting deinsde hij terug.

Het water klottte tegen de treden ongeveer halverwege de trap.

— O, die duivels, riep James met een verschrikkelijken klank in zijn stem. Die hellehonden.

— Nu weet ik ook, wat het afdammen van die beek te beteekenen had, riep Charles uit. Ik had het aanstonds moeten beseffen. Kom mede, James.

De beide mannen hadden hun electriche zaklantaarns aangeknipt en daalden onverschrokken de trap af.

Toen slaakte Charles weder een kreet van ontzetting.

Daarboven de watervlakte, slechts even er boven uitstekende, zag hij een bleek hoofd — het hoofd van John Raffles.

Het water bespoelde reeds zijn lippen — nog vijf minuten en het zou in den mond gedrongen zijn.

De jonge man had den toestand in een oogwenk overzien.

Hij begreep dat Raffles moest vastgebonden zijn aan den ijzeren steunbalk, die uit het water oprees.

— Houdt moed, Edward. Wij komen je te hulp, riep hij zoo hard hij kon.

— Haast je maar wat, mijn jongen, klonk de heldere stem van Raffles. Ik ben met touwen vastgebonden aan ringen ter hoogte van mijn enkels en mijn borst.

— Geef een mes, James, riep Charles den chauffeur toe.

Deze reikte hem een der vlijmscherpe dolken toe, welke hij zoeven van een der bandieten had afgenomen en met dit wapen in de hand dook Charles als een bruinvisch, deed een paar krachtige slagen onder water, bereikte de npaal, had na eenig zoeken de touwen gevonden en sneed ze met een krachtigen ruk door.

Daarop greep hij het lichaam van Raffles vast, was met een enkelen trap aan de oppervlakte van het water en trok Raffles naar de trap.

Binnen eenige minuten had James zijn boeien doorgevijld. De Grootte Onbekende was vrij.

Raffles drukte zijn beide makkers ontroerd de hand en zeide :

— Ik dank u vrienden. Nog vijf minuten en gij zoudt een lijk gevonden hebben. En hoe staat het hierboven ?

— Alle bandieten zijn onschadelijk gemaakt.

— Uitmuntend. Dan zullen wij eens even gaan zien, wat er toch wel gezeten heeft in de groote tasch, welke die zoogenaamde politieagenten bij zich hadden in de auto — en dan zullen wij ons spoedig verwijderen, want het is niet aangenaam in deze natte kleederen rond te loopen.

— Wij kunnen wel goed van een der bandieten aantrekken, stelde Charles voor.

— Je hebt gelijk, hernam Raffles. Den dood door verdrinking ontkomen en te gronde gaan aan een prozaische grap, dat lijkt mij niet erg.

Het plan werd aanstonds ten uitvoer ge-

bracht, en een kwartier later hadden Raffles en Charles zich in droge kleederen gestoken, en hadden de twee bandieten, zoo goed en zoo kwaad als het ging, zich voorzien van wat hun beide makkers konden missen.

Vervolgens werden zij weer deugdelijk gebonden.

De drie mannen beklommen nu opnieuw de trap en traden het vertrek binnen waar Nicholson en Old Bunny nog steeds bewegingsloos op den vloer lagen.

Raffles wierp slechts een verachterlijken blik op zijn doodsvijand, over wiens gelaat een namelooze ontzetting lag uitgedrukt, en deed snel het geld weder in de tasch, die hij James toestak.

— Een zwaar vrachtje, James. Dat is juist iets voor jou.

Daarop wendde hij zich tot Nicholson en zeide :

— Gij hebt te vroeg getriomfeerd. Gij ziet wel, dat men den dag niet moet prijzen voor den avond. Uw rijk is uit, en gij zult mij nu niet lang meer dwarsboomen. Gelukkig zijn de bewijzen tegen u thans voldoende, want gij bevindt u hier in gezelschap van het ergste gespuis. Ik zal zoo vrij zijn, aanstonds de politie hierheen te zenden, maar ditmaal de echte die u zal komen afhalen. Die prop zal ik maar in je mond laten, want gij zijt een duivelshandig mensch en gij zoudt uw makkers wel eens kunnen toeschreeuwen, op welke wijze zij zich kunnen bevrijden.

Daarop liet hij zijn blik op Old Bunny vallen, die hem met glazige oogen aankeek.

— Neem hem den doek maar uit zijn mond, zeide Raffles op zachten toon, hij is gevaarloos.

James gehoorzaamde, maar plotseling stond hij met een kreet overeind.

— Wat is er ? vroeg Raffles verwonderd.

— De man is dood, Mylord, riep James verschrikt uit.

Het was waar, de ontzetting had den ouden bandiet doen sterven. Zijn gelaat was geheel verwrongen door doodsangst en waanzinnigen schrik...

— Laten wij gaan, zeide Raffles op zachten toon. De man schijnt een beroerte te hebben gekregen. Hier is geen hulp meer

mogelijk — maar het is of hij den duivel gezien heeft, zulk een uitdrukking van vreeselijke ontzetting ligt er op dat gelaat.

De drie mannen verlieten het vertrek, waarvan zij de deur zorgvuldig sloten.

Daarop werden de beide ladders weggenomen, met behulp waarvan Charles en Henderson waren binnengedrongen.

Op een vijftigtal stappen van het huis stond de auto te wachten, waarmede James het spoor der vuurpijlen gevolgd was.

Raffles en zijn twee bevrijders namen er

in plaats, James zette zich aan het stuurwiel en de auto reed den somberen stillen landweg af.

Juist toen zij den straatweg naar Londen hadden bereikt, omstreeks 7 minuten nadat zij het oude huis verlaten hadden, deed een daverende slag de lucht sidderen.

Verschrikt wendden allen het hoofd om

Het oude huis aan de molenbeek was met een ontzettenden slag in de lucht gevlogen, en daarboven hing een rossige gloed.

Het moordenaarshol ging in vlammen op.

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

De broeder van Nicholson

